

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Een Documentenjacht

N° 2054

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOEDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een Documentenjacht

HOOFDSTUK I.

IN HET VOORBLIJGAAN

Raffles hield even op met het lezen van het Franse dagblad «Le Matin», dat hij in de hand hield en keek zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand glimlachend aan.

De beide mannen waren gezeten op het terras van een dier Parijse café's, die langzamerhand beginnen uit te sterven, zoals, helaas, zoveel, dat aan de Franse hoofdstad haar eigenaardig, bekoorlijk karakter schonk.

Innerlijk en uiterlijk was het nog volmaakt Parijs en de eigenaar had er zorgvuldig tegen gewaakt, dat geen Engelse of Amerikaanse namen, geen bordjes met «Cocktail», «Dancing» of «Five o'clock tea» de wanden van het gezellige lokaal ontsierden.

Natuurlijk was hij niet afkerig van het bezoek van vreemdelingen, maar hij stond er op, dat zijn zaak Frans bleef en zijn kellners brabbelden dan ook slechts enkele woorden Engels.

Het restaurant was beroemd om zijn voortreffelijke, Franse keuken en zijn uitnemende wijnen. Het café bevond zich niet ver van de Place de la Bastille, daar, waar de boulevard zich enigszins versmalt en een soort van geul vormt, uitsluitend geschikt voor voertuigen. De voetgangers dragen wel zorg, op de beide trottoirs te blijven, die dus een soort van brug vormen, weerszijden van die eigenaardige, droge bedding.

In het midden van die brug ligt het trottoir zo hoog, dat men, eenmaal over

de leuning heen, gemakkelijk op het dak van een voorbijrijdende taxi zou kunnen stappen.

De boulevard heeft hier haar wijdse pracht verloren, haar fraaie winkels en haar dure dancings en zij is er waarschijnlijk des te schilderachtiger door.

De grote avonturier en Brand hadden met opzet dit hooggelegen plekje uitgekozen, vanwaar zij een vrij uitzicht hadden over het gewoel aan hun voet, zonder zelf te worden gehinderd.

En wat zij zoeven met aandacht gelezen hadden, was een zeer uitvoerig verslag van een opzienbarende gebeurtenis, die pas twee dagen tevoren had plaats gevonden en waarin zij zelve de hoofdrol hadden vervuld.

Maar wie zou een ogenblik hebben kunnen vermoeden, dat die twee keurig geklede vreemdelingen ook maar iets uitstaande hadden met het romantische, wilde gevecht met juwelendieven, dat pas zo kort tevoren op de kust van Corsica had plaats gevonden? * Wie kon weten, dat Raffles beschikte over middelen, die het hem mogelijk maakten, zich ongezien en veel sneller te verplaatsen dan de best uitgeruste politie?

Er kwam nog iets bij. Niemand had tijdens dat avontuur Raffles gezien, zoals hij was, maar slechts in een vermomming en men zou eerder geloven, dat de president van de Franse republiek in hoogsteigen persoon bij de zaak betrokken was geweest, dan die rustige afgemeten Brit met zijn welbesneden gelaat, zijn dure kleren en zijn volmaakte manieren.

Brand had van het verslag genoten, maar nu en dan het hoofd geschud en daar zij geheel afgezonderd zaten, nog wel op een zeer vroeg uur in de ochtend, zodat er zo goed als geen bezoekers waren, kon Raffles zacht vragen:

— Het verslag van ons uitstapje

schijnt niet je onverdeelde instemming te hebben?

— Het is voortreffelijk geschreven door een journalist, die zijn vak verstaat, met echt Franse geest en heel spannend, maar het is, helaas, niet overal overeenkomstig de waarheid!

— Als dat je enige aanmerking is! Zulk een verhaal moet pasklaar gemaakt worden voor een op sensatie belust publiek en dan mag men het zo nauw niet nemen met de waarheid! Voor het overige zijn wij Engelsen op dat gebied precies zo. Alles moet een beetje gekruid worden, een beetje gepeperd, teneinde het smakelijk te maken. Nu, het is achter de rug en...

— En niets houdt ons nu nog terug, dunkt mij, om eens te gaan zien, hoe men het te Londen maakt! vulde Brand de zin aan.

Zo'n haast? vroeg Raffles gekschend. Bevalt Parijs je niet?

— Ik vind Parijs een heerlijke stad, ofschoon het niet meer is wat het vroeger was, Edward. Ik vrees, dat wij Engelsen, maar vooral de Amerikanen wel wat al te veel hun Angel-Saksischen stempel hebben gedrukt op deze vroeger zo echt Gallische stad. Wij zijn er nu ruim een maand, wij hebben er al heel wat beleefd, wij zijn betrokken geweest bij verschillende avonturen en het kan niet uitblijven, of langzamerhand moet de politie wel achterdocht krijgen en haar aandacht gaan vestigen op die twee Engelsen, die nu eens in Bretagne, dan weer aan de Azuurkust en vervolgens te Parijs optreden en hun geheimzinnig werk verrichten.

— Waarom zou de politie ons als geheimzinnig moeten beschouwen? Zij heeft ons zelfs niet te zien gekregen!

— Des te feller zal zij naar ons zoeken! Ik blijf er bij, dat onze terugtocht geboden is!

— Nu, ik zal je niet weerstreven, Charles. Te Londen wachten mij ook enige dingen, die afdoening eisen. Morgen zullen wij dus vertrekken.

Op dat ogenblik naderden van de zijde van het historische plein twee lieden, een man en een vrouw, die on-

* Men zie voor dit Raffles-avontuur No 2053 van deze serie (vorig nummer).

willekeurig de aandacht van Raffles trokken. De man door zijn hoge gestalte, de vrouw door haar opvallende schoonheid. Zij was middelmatig groot en had rossig, zeer dik haar, dat zich nauwelijks bijeen liet houden onder het hoedje en zeer grote, grijsgroene oogen. Zij was uiterst elegant gekleed, maar Raffles zag aan de vorm van haar hoofd en haar gelaat, dat zij zeer waarschijnlijk geen Française was.

De man had brede kaken, sterke schouders, en een olijkleurige gelaats-tint. Beiden waren zo druk met elkander in gesprek, dat zij ternauwernood op hun omgeving letten. Nu wilde het toeval, dat er in de geul daar beneden, een geweldig geraas was van voertuigen, zodat beiden verplicht waren, zeer luid te spreken om zich voor elkander verstaanbaar te maken.

Juist echter toen zij langs het tafeltje van Raffles en Brand kwamen, stond de verkeersstroom plotseling stil, het geraas werd voor een kort oogenblik eensklaps gedempt en de man, hierop niet verdacht, zei op zeer luide toon en in het Russisch, terwijl hij de vrouw bij de arm over het smalle trottoir voerde :

— Als hij niet in je netten vliegt, gebruik dan geweld, wij moeten het hebben.

Het volgende oogenblik waren beiden verder gegaan.

Het gelaat van Raffles was plotseling strak geworden en Brand, die het aanstonds waarnam, vroeg niet zonder bezorgdheid :

— Wat is er ? Kende je die twee, die daar voorbij gingen ?

— In het geheel niet ! Ik zie hen vandaag voor het eerst, dat weet ik zeker, Charles. Als je lust hebt om hier te wachten, doe het dan. Maar ik zal misschien wel één uur wegblijven !

— Maar wat wil je nu weer gaan doen ? vroeg Brand verwonderd.

— Dat tweetal nagaan, Charles. Er is zoeven iets gezegd, dat van zeer grote betekenis kan zijn. Het is louter toevallig, dat ik het hoorde.

— Dat de duivel dan dat toeval hale!

bromde Brand misnoegd voor zich heen. Wat zullen wij nu nog moeten beleven ? Ik hoopte morgen nacht te Londen te zijn !

Hij had dit laatste op luide toon gezegd en Raffles zei glimlachend :

— Een paar dagen vroeger of later zullen er wel niet toe doen, ik moet zien waar die twee Russen gebleven zijn. Wordt het te laat, wacht mij dan in ons hotel. Ik moet mij haasten, anders verdwijnen zij uit het gezicht.

Raffles had reeds zijn hoed vaster op zijn hoofd gedrukt, wierp zijn overjas over zijn arm, drukte Brand de hand en ging het paar achterna.

Het paar had de richting naar de Madeleine ingeslagen. Nog altijd liepen zij dicht naast elkander en waren in een druk gesprek gewikkeld.

Op het daarvoor aangewezen punt staken zij haastig de boulevard over en Raffles was er juist bijtijds bij, om nog met hetzelfde groepje haastige voetgangers te kunnen oversteken, vóór de agent, die met de regeling van het verkeer belast was, zijn hand ophief.

Zonder ook maar een enkele blik te werpen op een der prachtige etalages, liepen de rijzige man en de schone vrouw een oogenblikje voort, totdat zij eensklaps de Rue Richelieu ingingen.

Ongeveer ter hoogte van de deur van de Nationale Bibliotheek stonden zij stil en maakten zich blijkbaar gereed om afscheid te nemen.

Raffles hield zich alsof hij plotseling het grootste belang stelde in het borstbeeld van Molière, dat zich schuin tegenover de ingang van het monumentale gebouw bevindt.

Vóór hij er op verdacht was, hadden de twee elkander de hand gedrukt, de vrouw ging een smalle dwarsstraat in en de man zette zijn weg voort in de richting van de Seine.

Slechts een zeer kort oogenblik stond Raffles in beraad. Toen gaf hij gehoor aan een soort van ingeving, van instinct wellicht en hij begon de man op veilige afstand te volgen.

Deze liep verder totdat hij de Seinekade bereikt had en stond toen stil om zijn horloge te raadplegen. Hij maakte

een beweging van ongeduld en begon heel langzaam de kade te volgen, nu weer in tegenovergestelde richting, tot dat hij een half uur later ongeveer het Ile de la Cité bereikt had, het schilderachtige eiland midden in de Seine, waarop zich onder meer het prachtige stadhuis, de beroemde kerk de Notre Dame en het Paleis van Justitie bevinden.

Raffles was hem met de uiterste behoedzaamheid gevolgd en dat was lastig genoeg, juist omdat de man geen haast scheen te hebben en blijkbaar op iets of iemand moest wachten, zodat hij drentelend verder ging en nu en dan stil stond, om naar een boekenstalletje of naar het uitstalraam van een handelaar in oudheden te kijken.

Hij had al vier sigaretten opgerookt en hij was blijkbaar aan een grote opwinding ten prooi, die hij slechts met moeite onderdrukte.

Bij het begin van de Pont Neuf stond hij nogmaals stil, keek op naar de machtige dubbeltorens van de schone basiliek, en ging toen langzaam over de brug, totdat hij stil stond aan de voet van het ruitersstandbeeld van Hendrik IV, dat zich op het midden van de brug bevindt.

Het was Raffles onmogelijk, hem nu verder na te gaan, want de kans was zeer groot, dat de Rus hem reeds eerder gezien had en zich zou gaan afvragen waarom die deftige vreemdeling hem zo hardnekkig volgde.

Raffles speurde dus op zijn beurt bij zich zelf een grote belangstelling in oude tekeningen, verroeste degens, geel geworden ivoor, schilderstukjes in dof geworden lijsten, maar terwijl hij voor de ramen stond te kijken, hield hij met behulp van zijn zakspiegeltje de brug en het standbeeld scherp in het oog.

Lang behoefde Raffles niet meer te wachten.

Klokslag tien uur kwam er van de andere kant van de brug een tengere, bleke man aanlopen, van een jaar of veertig, met scherpe zwarte ogen; de wachtende ging hem tegemoet, waarop zij elkander haastig de hand drukten en verder gingen.

Dadelijk was Raffles weer achter hen. De twee mannen liepen, zacht met elkander pratend, en nu blijkbaar met grote haast, langs het Paleis van Justitie.

Raffles merkte op, dat de tengere man met de glinsterende ogen een kofertje of langwerpige handtas bij zich droeg. Hij was vrij eenvoudig gekleed, heel wat minder goed dan zijn metgezel. Ook scheen hij moeite te hebben diens grote en snelle stappen bij te houden. Een paar malen zag Raffles hoe hij zijn voorhoofd afwiste met zijn zakdoek.

Zij sloegen een hoek om en Raffles verhaastte zijn schreden. Hij bereikte juist bijtijds die hoek, om te kunnen zien hoe de twee mannen een huis binnen gingen, dat een soort pension of logement bleek te zijn. Het was een zeer oud gebouw, vierkant, met wit gepleisterde muren, die er echter vrij groezelig uitzagen en kleine, ouderwetse ramen.

Boven de deur hing een prachtige, middeleeuwse lantaren van gedreven koper, helaas ontsierd door een zeer modern gloeipeertje er binnen in; op een houten bord, in de vorm van een uitwapperend lint, stond met zwarte en rode letters te lezen: « In den Roode Leeuw ».

Raffles wachtte slechts enige tellen en trad toen het huis binnen. Hij moest eerst een koetspoort onderdoor, die hem de verhalen van Charles Dickens te binnen riep, kwam toen op een kleine binnenplaats, die er nogal morsig uitzag en waar een onverschillige huisknecht bezig was met het schrobben van de bultige keien, stak deze binnenhof over en kwam zo in het eigenlijke huis.

Het was als een kazerne en zoals trouwens zeer veel andere Parijse huizen, om die binnenplaats heengebouwd waarop het grootste gedeelte van de vensters uitzicht gaven.

In de smalle, met eikenhout beschooten vestibule trad hem een portier tegemoet, een mannetje met een kale knikker, die hem verbaasd en een weinig wantrouwend opnam en vroeg wat hij wenste.

Raffles liet de man zwiĳgend de Engelse politiepenning zien, die hij tot zijn grote vreugde bij zich bleek te hebben; maar die talisman scheen lang niet zoveel uitwerking op het gemoed van het slordige kereltje te hebben als het vijftig francs-biljet, dat Raffles hem tegelijkertijd in de hand duwde.

— De heren, die zoeven binnen kwamen? Hun naam? Logeren zij hier?

— Geen van beiden. Zij komen een vriend bezoeken; een vriend van de kleinste der twee. Die woont hier een week. Zijn naam is Iwan Demetriefff.

— Nummer van zijn kamer?

— Zeventien! Wij krijgen hier toch geen herrie, mijnheer? vroeg de portier ongerust.

— Niet in het minst, vriend! antwoordde Raffles glimlachend. Ik heb hen alleen maar iets te vragen. Mis-

schien zelfs dat niet. Welke verdieping?

— De derde. Deze trap op, rechts af.

Raffles verloor geen tijd. Hij begon de trap te beklimmen, kwam in een vrij donkere gang, sloeg rechts af en vond ook inderdaad een deur, waarop het nummer 17 stond geschilderd.

Hij luisterde even, bracht zijn oog voor het sleutelgat, richtte zich toen zeer snel weer op, keek zoekend om zich heen, opende geruisloos de deur van de tegenoverliggende logeerkamer en glipte naar binnen.

Het was juist op het nippertje, want de deur van No 17 ging open. Drie mannen traden heel zacht op de gang, deden met grote behoedzaamheid de deur dicht en liepen op de punten hunner voeten de gang ten einde en naar de trap, die naar de vierde verdieping voerde.

HOOFDSTUK II.

HET SCHOT

Raffles deed heel voorzichtig de deur weer open, op een kier, niet breder dan een centimeter en luisterde zeer aandachtig.

Heel flauw kon hij het kraken horen van de oude trapreden, ofschoon degenen, die ze gebruikten, klaarblijkelijk alle moeite deden, het gerucht van hun voetstappen te dempen.

Raffles was ongewapend, maar zijn belangstelling was in zo hoge mate gewekt, dat hij het gevaar niet achtte, ofschoon zijn instinct, dat zelfde onberekenbare gevoel hem waarschuwde, dat hij zeer groot gevaar liep, door zich te bemoeien met de zaken van dat zonderlinge drietal, waarvan hij pas twee leden gezien had.

Hij betrad de gang en liep op zijn beurt naar de zoldertrap, om daar opnieuw te luisteren.

Toen hij volstrekt niets hoorde, met uitzondering van een zacht gerucht daar boven op de zolder, besteeg hij snel de trap, maar ditmaal hoorde men volstrekt niets, een muus had de treden met niet minder geruisloosheid kunnen beklimmen.

Behoedzaam stak hij zijn hoofd boven het portaal uit en hij kwam nog juist bijtijds, om te zien hoe een deur snel en zacht gesloten werd omtrent het midden van een lange gang, die zeer wel een brandgang kon zijn, want het kwam hem voor, dat zij zich veel verder uitstreckte dan het oude huis breed kon zijn.

De deur, die gesloten was, zag hij niet zelve, maar hij begreep het uit de omstandigheid, dat een scherpe, recht-hoekige lichtplek op een der gangwanden als het ware plotseling uitdoofde. Dat bracht hem tot de natuurlijke gevolgtrekking, dat die lichtplek veroorzaakt was geworden door het licht, dat uit een der zolderkamers en door een vrij groot en helder raam naar binnen stroomde.

Er liet zich op de zolder volstrekt niets horen. Hij was een zeer grote ruimte en hier en daar hing wasgoed aan lijnen. Er was een klein venster, rechts van de trap en hij sloop er vlug op toe.

Het eerste wat hij zag, waren de massieve dakspitsen van het Paleis van Justitie! Toen bleek het hem, dat hij van de zijgevel van dat machtige gebouw omstreeks tien meters verwijderd was, hoogstens twaalf, de breedte van een zijstraat!

Toen hij zijn hoofd zover mogelijk op zij hoog, zag hij een schouwspel, dat voor korte tijd zijn aandacht trok.

Schijn tegenover hem en vrij wat lager, ter hoogte ongeveer van twee verdiepingen, bevond zich een van de rechtszalen.

Het was niet de voornaamste zaal, waar de opzienbarende processen werden gehouden, de grote, politieke moorden, de befaamde echtscheidingszaken, waarbij de revolver een woordje meespraak, want Raffles kende die zaal zeer goed.

Het vertrek, waarop hij neerzag, was lang niet zo groot, maar er scheen toch vrij wat publiek aanwezig te zijn.

Ofschoon het een heldere dag was, hadden de boden alle gordijnen voor de vier grote ramen van terzijde moeten trekken, teneinde niet genoodzaakt te zijn, kunstlicht te gebruiken.

Vanwaar hij stond, en door het hoofd steeds tegen de muur te drukken, kon Raffles een vrij groot deel van die zaal overzien. Hij zag de vijf rechters juist plaats nemen achter de groene tafel, plechtig en afgemeten, hij zag hoe een deur geopend werd en enige personen,

onder wie een vrouw, door agenten en gendarmes werden binnengeleid en naar de beklaagdenbank werden gebracht.

Hij telde er, tot zijn niet geringe verwondering, niet minder dan twaalf, die dicht opeengedrongen, en onderling gescheiden door een gendarm, op de drie rijen van de bank moesten plaats nemen.

Voorts zag hij nog twee of drie advocaten, het getuigenhekje, een stuk van de perstafel, waaraan een jongeman juist plaats nam, die met moeite een geeuw onderdrukte en met trage bewegingen zijn vulpenhouder uitschroefde en dan een klein deel van de publieke tribune.

Het licht uit de hoge ramen werd schel teruggekaatst van het zeer grote, gipsen beeld der gerechtigheid, dat achter de rugen der rechters oprees en op twee gipsen bustes, die Raffles niet duidelijk kon zien.

Bodes liepen heen en weer met grote portefeuilles, die zij voor de rechters neerlegden en twee hunner kwamen aandragen met iets, dat er uitzag als een wasmand, die heel zwaar moest zijn en die een groot aantal wapens van allerlei soort, revolvers, brownings, gummiknuppels, dolken, boksbeugels en zo meer bleek te bevatten.

Hij kon daar ongeveer een halve minuut hebben gestaan, toen hij verder ging en de gang insloop, totdat hij wist, voor de deur te staan welke de drie geheimzinnige mannen daareven achter zich gesloten hadden.

Hij drukte zijn oor tegen het sleutelgat, maar hij hoorde niets dan een zeer zacht gefluister in de Russische taal.

Hij trachtte nu door het sleutelgat te kijken, maar hij kon volstrekt niets onderscheiden, met uitzondering van een smalle lichtkier, juist tegenover de deur.

Het was duidelijk dat de lieden daarbinnen de gordijnen zo goed als geheel hadden dicht getrokken.

Toen hij zich weer oprichtte, hoorde hij een geluid alsof heel voorzichtig de spanjolet van een raam werd omgedraaid en hoe dit raam naar buiten

werd geopend en vastgezet met twee roestige ijzeren haken.

Roestig moest alles zijn, zo besloot Raffles, en weinig gebruikt, want het piepte en knarste, ofschoon de man, die het raam opende, al zijn best deed om zo weinig mogelijk gerucht te maken.

De nieuwsgierigheid van Raffles nam iedere seconde toe.

Wat deden die mannen daarbinnen? waarom maakten zij het vertrek donker en openden daarbij het raam?

Raffles nam een kort besluit; hij ging een weinig terug en opende met de grootste behoedzaamheid een andere deur, die toegang moest geven tot een aangrenzend vertrek. De kruk was in lang niet gesmeerd, evenmin als het slot en Raffles geloofde wel tien minuten nodig te hebben gehad, ofschoon het er later veel minder bleken te zijn, om de deur zonder gerucht te openen.

Hij trad in een kamer, waar zich geen enkel meubelstuk bevond en waar, op zijn komst, een drietal muizen verschrikt uiteen stoven.

Hij liep dadelijk toe op het raam, dat dik bestoven was en veegde een der ruiten een weinig schoon met het flard, dat hij wijze van gordijn, aan een touwtje boven het venster hing.

Hij bemerkte dat hij nu juist in de rechtszaal daar beneden kon zien, zonder zijn nekspieren geweld aan te doen, maar daarop lette hij niet in de eerste plaats.

Zijn aandacht werd onmiddellijk getroffen door het wormstekige van de houten tussenwand en hij begon dadelijk naar een opening te zoeken.

Het duurde niet lang of hij had, tussen twee slecht sluitende planken, waarvan het behangsel papier reeds lang was afgeweekt, een spleet ontdekt; hij bracht zijn oog er voor, maar hij kon heel weinig ontdekken.

Schimachtig zag hij drie gedaanten rondgaan in de kamer, die nu slechts licht ontving door een zeer kleine kier tussen de beide zo goed als geheel dichtgeschoven gordijnen.

Voor zover hij kon nagaan, was de kamer gemeubeld, want hij zag wat

schaars licht op een tafelhoek spelen en op de rug van een stoel.

Een man, die met de rug naar hem toestond, de kleinste van de drie, had zich heengebukt over een voorwerp en Raffles meende, dat het het koffertje moest zijn, dat hij had zien dragen door de tengere, bleke man.

Wat hij deed kon hij met geen mogelijkheid onderscheiden, maar het kwam hem voor, dat de man iets uit het koffertje haalde, dat hij aandachtig onderzocht.

Nu en dan werd het even een weinige lichter in het vertrek, alsof iemand de kier tussen de gordijnen wat breder maakte.

Toen ging de man met het koffertje terzijde en Raffles kon hem niet meer zien. Hij zag en hij rook echter iets anders, een sigaret, die een scherpe lucht verspreidde.

Hij zag ook de hand, die de sigaret vasthield en hij zag een vinger, met een geheel bruine top en versierd met een ring in de vorm van een slang van goud, die zich zelve in de staart bijt.

Toevallig scheen het straaltje licht juist op die hand, op de sigaret en de vinger met de bruine top en op het gouden slangetje met de felle, robijnen ogen. Meteen wist Raffles, dat hij die hand en die ring nooit meer zou kunnen vergeten. Hij zou echter onmogelijk hebben kunnen zeggen, op dat tijdstip, waarom dat zo was.

Een ogenblik daarna zei een bevellende, fluisterende stem bars:

— Houdt op met dat dampen, Anna. Bedenk dat ik mijn ogen nodig heb! Doe die vervloekte sigaret uit!

Er weerklonk een protesterend gebrom, maar de witte, magere hand met de sigaret erin daalde, verdween uit het gezicht en de scherpe lucht drong niet langer door de spleet in Raffles' neusgaten.

Er verstreken enige minuten en Raffles kon zich volstrekt niet voorstellen wat het drietal hier eigenlijk van plan was, toen er in het aangrenzende vertrek een soort van zachte waarschuwingskreet klonk.

Hij keek scherp toe en op hetzelfde oogenblik werd het wat lichter in de kamer. De gordijnen waren op zijn minst een hand breed van elkander getrokken. En nu zag hij de magere, bleke man, die midden in het vertrek stond, met een strak gezicht en een weinig voorover gebogen. Nu deed hij een paar stappen naar voren en Raffles zag niets meer dan een stuk van zijn rug.

Raffles begon juist een flauw vermoeden te krijgen van de waarheid, toen iets als een droge klap, een zweepslag leek het wel, hem de volle omvang deed beseffen van het drama dat zich in zijn onmiddellijke nabijheid afspeelde, dat zich nu misschien afgespeeld had!

Vliegenvlug trad hij op het raam toe en keek door het schoongemaakte deel van de ruit.

Hij kwam nog juist bijtijds om te zien hoe in de gerechtszaal tegenover hem een man, klein en kaalhoofdig, die juist in de getuigenbank was gestapt, heen en weer zwaaide alsof hij dronken was en toen languit neerstortte.

Men kwam dadelijk van alle kanten toesnellen, twee gendarmen richtten de man op en een verschrikte bode kwam met een glas water aandragen, niet beseffend dat al het water van de wereld een man, die een kogel dwars door zijn hart heeft gekregen, niet kan redden.

Raffles besteedde er nauwelijks vijf seconden aan en toch waren die vijf seconden nog te lang geweest, want toen hij naar de deur rende en ze openrukte,

zag hij dat de drie mannen uit de kamer verdwenen waren. De deur stond wagenwijd open en hij hoorde hun snelle voetstappen aan de andere kant van de laatste verbindingsdeur.

Hij vloog er op toe, maar de deur was aan de andere zijde gesloten. Hij zette zijn schouder tegen het zeer dunne paneel en krakend versplinterde het hout. De gang zette zich voort, maar van de drie mannen was niets meer te zien.

Wel hoorde Raffles een zacht gonzend geluid en hij begreep wat dit te betekenen had. Er moest hier ergens een lift zijn en daarmee waren de drie Russen gevlucht.

Hij zocht naar een trap, vond deze en vloog naar beneden zo snel hij kon, maar hij moest vijf verdiepingen afgaan van een groot magazijn en hij kwam te laat.

Toen hij de vestibule bereikte, waar zich volstrekt niemand bevond, zag hij dat de liftkooi ledig was, dat de beide liftdeuren geopend waren en toen hij op straat kwam, bemerkte hij dat een taxi juist in grote vaart een hoek omsloeg.

En toen werd Raffles volkomen kalm en gaf voorlopig de achtervolging op, om de afdoende reden, dat er geen voertuig tot zijn beschikking was.

En vijftien seconden waren ruimschoots voldoende, voor die wegschietende taxi om zich te doen verliezen in het gewoel van het reusachtige Parijs.

HOOFDSTUK III.

DE DODE GETUIGE

Raffles was zeker anderhalf uur weg geweest, maar hij vond Brand toch op de plek, waar hij hem achtergelaten had. De jongeman merkte dadelijk op hoe strak en stroef het gelaat van Raffles stond en hij vroeg nieuwsgierig:

— Heb je iets ontdekt? Er moet iets gebeurd zijn en iets ernstigs ook, of ik ken de uitdrukking van je gelaat niet meer!

— Niet hier, Charles! Reken gauw af en ga mee.

Brand wenkte de kellner en betaalde.

Een ogenblik daarna liepen de beide vrienden zwijgend naast elkander over de zonnige boulevard, die juist op zijn levendigst was, want de grote bankzalen, winkels en magazijnen stroomden leeg en stortten een zwerm van hongerige klerken, verkoopstertjes en naaistertjes over het asphalt uit.

Een autobus bracht hen als het ware voor de deur van hun hotel. Zij hadden hun intrek genomen in het Grand-Hotel, aan de Boulevard des Italiens gelegen.

Zij gingen haastig naar de logeerkamer van Raffles, deze sloot de deur af, wierp zijn hoed op het bed en zei tussen de tanden tot Brand.

— Ik ben een ezel geweest, Charles, mijn gedachten zijn tien seconden te traag geweest en ik heb een moord niet weten te voorkomen!

— Een moord? riep Brand verschrikt uit. Op klaarlichte dag?

— En op zeer sluwe, stoutmoedige wijze gepleegd!

Raffles deelde tot in bijzonderheden alles mede.

Brand had ademloos toegelusterd en zei, toen Raffles zweeg:

— Dat is vreselijk!

— Ik had vroeger moeten begrijpen, dat dat koffertje een of ander wapen bevatte! Het was een buks, die in elkaar geschroefd kon worden en daardoor weinig plaats innam. Waarschijnlijk is het een zeer krachtige windbuis geweest, die op vijftig meters afstand nog zuiver schoot en die kunstschutter had maar dertig meter nodig! Waar zijn mijn hersens geweest, dat ik het niet onmiddellijk doorzag, zodra ik door het gangvenstertje een blik kon s'aan in de rechtszaal!

— Wie kan die man geweest zijn, die zij doodden?

— Natuurlijk een lastige getuige, die zij het zwijgen wilden opleggen. Wij liepen in de vroege middageditie van de bladen wel lezen, wat het voor een proces was. Maar zet voorlopig de geruchten uit je hoofd, Charles, naar Londen terug te keren! Want ik zal niet rusten, voor ik dit geheim doorgrond heb!

— Dat had ik natuurlijk kunnen voor-

— Weet je zeker, dat niemand in het is iets gehoord heeft!

— Dan had ik op straat wel iets gemerkt, dunkt mij! Het schot werd gelost onder het dak en ik hoorde het alleen maar, omdat ik in de aangrenzende kamer was.

— Zouden de moordenaars begrepen hebben, dat zij bespied zijn?

— Dat is moeilijk te zeggen! Ik weet dat ik een kreet heb geslaakt, bij het zien van de man, die ter aarde stortte en ik heb met mijn schouder het paneel van de tussendeur vernield! Het is zeer wel mogelijk en zelfs waarschijnlijk, dat

zij het een zowel als het andere gehoord hebben.

— Maar men zal de verbrijzelde deur vinden en dus dadelijk de samenhang begrijpen ! riep Brand uit.

— Dat zal men ook zonder die deur spoedig genoeg ontdekken ! Vijf minuten nadat de getuige in de rechtszaal dood ter aarde viel, kan de eerste de beste geneesheer hebben geconstateerd, dat hij stierf door een kogel en nog eens vijf minuten later heeft men ontdekt, dat het wondkanaal in schuine richting door het lichaam ging en dat een van de ruiten een zuiver rond kogelgat vertoont ! Ik ben er dan ook van overtuigd, dat de Rus, die de twee mannen kwamen bezoeken en die zich Iwan Demetrieff noemde, niet meer in zijn kamer in « De Roode Leeuw » zal terugkeren. Dan kon hij evengoed rechtstreeks naar het politiebureau lopen.

— Een zeer vreemde zaak ! Het moet natuurlijk een hoogstbelangrijk proces zijn geweest.

— Dat is niet volstrekt noodzakelijk, tenminste van ons standpunt beschouwd ! Bij een inbraak met geweldpleging kan een getuige, omgekocht of niet, dingen zeggen, die de hoofddaders voor tien of twaalf jaren achter slot en grendel brengen ! Intussen geloof ik niet, dat dit proces een inbraak behandelde. Het is een drama, waarin Russen de hoofdrollen spelen. En ik geloof niet, dat ik ver van de waarheid ben, als ik het vermoeden uitspreek, dat het wel een of andere spionagezaak zal blijken te zijn.

— Wat zijn je voornemens ?

— Die kerels terug te vinden ! antwoordde Raffles met norske vastberadenheid. Indien ik gelijk heb, indien er politiek achter zit, dan zitten er ook roebels achter en bij honderdduizenden ! Wij zullen het van middag wel zien.

— Maar de portier van « De Roode Leeuw » moet de bezoekers van Demetrieff toch kunnen beschrijven !

— Dat is nog maar de vraag ! Het is zeer wel mogelijk, dat zij van ochtend voor het eerst kwamen en zij zullen wel

gezorgd hebben, hun gelaat zo weinig mogelijk te vertonen !

Omstreeks vier uur in de middag verscheen de eerste vroege avondeditie en die verschaftte Raffles althans wat ruimer inzicht in de geheimzinnige zaak, die slechts hem voor een deel bekend was.

Zoals hij wel vermoed had, had men vrij spoedig ontdekt, dat de getuige met het kale hoofd gedood was door een stalen puntkogel, die niet genoeg kracht had gehad om geheel door het lichaam heen te gaan, maar wel het hart had geraakt en de man op slag gedood had, op het ogenblik, dat hij de mond wilde openen om iets te zeggen.

Men had in het huis tegenover het Paleis van Justitie de verbrijzelde deur gevonden, wat as op de vloer van de kamer en Demetrieff was verdwenen. Het spreekt van zelf, dat men nu ijverig naar hem zocht. Er stond zelfs een signalement van hem in 't bewuste blad : Middelmatige gestalte, tener maar goed gebouwd lichaam, omstreeks 22 jaar, donker blond, krullend haar, puntbaardje van dezelfde kleur, zachte huid, grijsblauwe ogen en dan kwam er een beschrijving van de kleding.

De politie begreep echter volstrekt niets van de komst, de bedoelingen en de beweegredenen van die geheimzinnige Engelse politiebeambte.

Men had reeds naar Scotland Yard geseind en ten antwoord gekregen, dat het niet onmogelijk was, dat er om deze tijd van het jaar een paar detectives met verlof in Parijs waren en dat men daar onderzoek naar zou doen. Men begreep echter volstrekt niet wat zulk een detective tijdens zijn vacantie met een politiepenning moest uitvoeren, daar in Parijs, en verzocht om een zeer nauwkeurige persoonsbeschrijving.

En toen Raffles dit las, glimlachte hij. Want de portier had hem toebedeeld met lichtbruine ogen en hem niet zo heel groot gevonden ! Hij had een kastanjebruine overjas gedragen, zei de man en het was een beige regenjas en Raffles had ze ook niet aangehad, maar over zijn arm gedragen !

Dit laatste kwam er natuurlijk niet in het minste op aan, maar droeg er het nodige toe bij aan te tonen, dat het opmerkingsvermogen van sommige mensen van nul en gener waarde is.

— De waarde van getuigenverklaringen! zei hij met een spottend glimlachje tot Brand, na hem het desbetreffende fragment uit het verslag, dat ruim twee kolommen besloeg, te hebben voorgelezen.

— En waar ging eigenlijk het proces om? vroeg Brand.

— Politiek, zoals ik al dacht, maar politiek met een zeer onsmakelijk luchtje! De diplomatie in haar afschuwelijkste vorm, in de vorm namelijk van spionage! De getuige, die de dood vond, heet Michael Panitsch en de twaalf mannen, die in de beklagdenbank zitten, werden er van beschuldigd een inbraak te hebben voorbereid en ook gedeeltelijk te hebben doen slagen in het gebouw van de Italiaanse Ambassade.

Brand keek een ogenblik, in gedachten verzonken, voor zich uit en vroeg toen plotseling het hoofd weer opheffend:

— Heeft de politie enig spoor ontdekt? Heeft zij aanknopingspunten?

— Voor het ogenblik zeer weinige. Natuurlijk doet zij onderzoek in de kringen der Russen die hier vertoeven.

— Hebben de beklagden niets los gelaten?

— Geen woord! Het was alsof zij nauwelijks verrast waren door de plotselinge dood van die getuige. Blijkbaar hadden zij het verwacht. Zij bleven volkomen rustig en glimlachten! Het ergste is, dat die man met het kale hoofd ongeveer de enige schijnt te zijn geweest, die bijna alles afwist van het complot en nu hij van het toneel is verdwenen, kon het wel eens zeer moeilijk blijken, de aanklacht te handhaven.

— Maar men moet die bewoner van de kamer in «De Roode Leeuw» die recht tegenover het Paleis van Justitie ligt, toch kunnen terugvinden!

— Men doet er tenminste zijn best voor! Maar natuurlijk wordt die man

door zijn partijgangers zorgvuldig verborgen gehouden, totdat de eerste opwinding wat bedaard is en dan zullen zij hem wel weer over de grens zien te smokkelen. Ik lees hier, dat de politie al een twintigtal logementen zorgvuldig heeft doorzocht, waar veel Russen wonen. Enkelen daarvan zijn ook gearresteerd en geconfronteerd met de hotelportier, maar die was pertinent in zijn verklaringen, dat geen van allen zijn huurder was.

— En wat zijn onze plannen?

— Die zijn heel eenvoudig, Charles. De schuldigen terug vinden! En ik weet zeker, dat dat voor mij minder moeilijk zal zijn, dan het voor de politie is, want ik ken hun uiterlijk, tenminste voor twee hunner. Ook ik heb de huurder alleen maar een kort ogenblikje op de rug kunnen zien.

— En als wij hen gevonden hebben?

— Dan zullen zij hun straf niet ontlopen!

— Wij zullen dus voor voorzienigheid spelen?

— Dat zullen wij, maar niet zonder stoffelijke beloning, Charles! Deze soort spionnen worden steeds gesteund door lieden die achter de schermen blijven, maar die de beschikking hebben over onbepaalde fondsen, die niets anders zijn dan het geld van de staat, tenslotte! Om nog duidelijker te spreken, met het geld van de als citroenen uitgeknepen arbeiders op de collectieve boerderijen wordt ook de spionage betaald! Er bestaat bijna geen land of de regering ervan moet 'n deel van haar inkomsten uittrekken ter betaling van de spionnen — maar dat heeft natuurlijk een geheel andere naam en vruchteloos zou je die bedragen op de diverse begrotingen zoeken. Officieel kent geen enkele regering het instituut der spionage, hoogstens de zogenaamde inlichtingendienst, maar de beambten, die hiervoor werken zijn niets anders dan spionnen, of spionnenjagers. Het zijn allemaal mensen met een grote dosis persoonlijkke moed, die geheel op eigen verantwoording moeten werken, want zij weten, dat als zij in nood verkeren, zij niet geholpen worden. Zij moeten hun

eigen boontjes doppen en daarom wordt zo 'n baantje dan ook gewoonlijk goed betaald. Dat is trouwens noodzakelijk, want zij hebben vaak hoge onkosten en houden zelden iets over. Velen werken uitsluitend ter wille van het avontuur of, gedreven door een vaag ideaal... de liefde voor hun vaderland.

— Maar wat zijn in dit geval de spionnen voor lieden? Zijn het Bolsjewisten?

— Dat kan haast niet anders, want zij werken stellig voor de tegenwoordige regering te Moskou. Het zullen wel aanhangers zijn van Vadertje Stalin, wiens belangstelling voor Italiaanse aangelegenheden algemeen bekend is.

— Wat zouden de Russen doen, nu deze poging mislukt schijnt te zijn?

— Geloof maar niet, dat zij het opgeven, Charles! Dan ken je de vasthoudendheid en het taaië doorzettingsvermogen van de Moskouse heren niet. Het schijnt iets van veel belang te zijn, dat zij in handen willen krijgen. En daarbij hoop ik hun weg te kruisen, met geen andere bedoeling dan eens te zien hoe het staat met hun geldbuidels.

Raffles wierp weer een blik in zijn krant, las nog even en zei toen:

— Die Michel Panitsch schijnt een onsmakelijk heerschap te zijn geweest en van de aanvang af met verraderlijke doeleinden zijn diensten aan de chef der spionage te hebben aangeboden. Men vertrouwde hem volkomen en hij wist alles van de plannen der Russen af. Maar hij heeft deserite gepleegd en is de gelederen der communisten uitgestapt, naar het voorbeeld van Kravchenko, Kotov, Gouzenko en misschien nog een stuk of wat van dat soort, maar nu niet zo zeer omdat hij de vrijheid verkoos, maar meer omdat hij meende

zijn voordeel te kunnen doen met zijn kennis van Russische geheimen. Maar hij is veel te onvoorzichtig geweest. In plaats van zich onder bescherming te stellen van een vreemde mogendheid, is hij zo roekeloos geweest zich als getuige in een proces op te werpen en de Russen weten daar wel raad op. Indien hij werkelijk had kunnen spreken, zouden er zaken zijn geopenbaard, die voor de Sowjet-Republiek fnuikend geweest zouden zijn. Dat zij overal propaganda voor haar beginselen voert, weet zelfs een schooljongen. Zij doet het in het geheim en langs allerlei sluiptwegen. Dat kan haar recht zijn, maar de regeringen der Westerse staten kunnen en mogen het niet dulden, dat spreekt evenzeer van zelf. Misschien waren zij er vroeger enigszins onverschillig voor, of waren zij van mening dat het zo'n vaart niet liep. Ook kan het zijn, dat zij heel kalm en expres een andere kant uitkeken, uit vrees de goede betrekkingen te verstoren als er werk werd gemaakt van een of andere Russische provocatie. Maar sedert het gebeurde in Canada in 1945 en de daaruit voortvloeiende processen in 1946 zijn de democratische regeringen de ogen open gegaan. Als men nu bewijzen heeft, dat die propaganda inderdaad wordt gevoerd, dat er staatsambtenaren worden omgekocht, dat er in de fabrieken gesaboteerd wordt, alles onder Russische invloed, dan worden er korte metten gemaakt met de aanstokers. Panitsch had dit alles willen openbaren, een spits stukje lood in het hart heeft het hem onmogelijk gemaakt. Het geluk van de mens hier op aarde schijnt hem met geweld, en met behulp van kogels en vergif te moeten worden ingestampt! En gaan wij aan het werk!

HOOFDSTUK IV.

DE SIGARET

Er waren zes dagen verlopen sedert de sluwe moord op de getuige en de politie was er ondanks al haar nasporingen niet in kunnen slagen de schuldigen te ontdekken.

Wat voor de politie de zaak nog raadselachtiger maakte was, dat men met geen mogelijkheid de zonderlinge Engelse detective kon terug vinden, over wie de portier gesproken had.

Dit alles werd natuurlijk in de bladen vermeld en nevens de politie hadden de schuldigen alle redenen, zich ten zeerste te verbazen over de komst van die geheimzinnige Engelse politiemans, die naar hen gevraagd had. Die hij zelfs naar de bovenste verdieping had moeten volgen, die nooit meer werd terug gezien en die waarschijnlijk het vernielzen van het tussendeurtje op zijn geweten had.

Het was op de avond van de zevente dag en de twee vrienden waren zelfs geen stap verder gekomen in hun onderzoek, toen er iets geschiedde, terwijl zij beiden een van die gelegenheden binnen stapten, die de Parijzenaar zeer eigenaardig « Nachtdozen » (Boites de Nuit) noemt. Het zaaltje was gelegen ongeveer in het midden van de Boulevard Sebastapól en het stond in een niet al te goede reuk bij de politie.

Raffles en Brand begaven zich naar een kleine kleedkamer, waar zij zich in nationaal Argentijns gewaad staken.

De eigenaar was een Italiaan, die het in zijn eigen land niet had kunnen uithouden en van wie bovendien verteld werd, dat hij zijn liefje in een vlaag van jalouzie overhoop had gestoken. Verdier werd er gefluisterd, dat hij er volstrekt

niet afkerig van was, zich tijdelijk te ontfermen over allerlei kostbaarheden, door goede vrienden van hem gestolen uit de villa's en huizen der rijken en die niet zo gemakkelijk aanstonds aan de man zijn te brengen, zoals kostbare schilderijen, voorwerpen van oudheidkundige waarde en effecten.

Men trad van de straat af aanstonds in de danszaal, maar er was nog een tweede vertrek, waar alleen de vrienden des huizes werden toegelaten en dat men door een smalle, donkere gang moest bereiken.

Daar werd ook gedanst, maar bovendien gespeeld en men zag daar veel en lang fluisteren door kerels met echte dieventronics, met de koppen dicht naar elkander gebogen over de tafeltjes die vol wijnvlekken zaten.

In de zaal, voor het grote publiek, speelde een troepje nagemaakte Argentijnen, vijf koppen sterk, sommigen blond, anderen zwart als de nacht en op verzoek kwamen deze heren ook wel eens naar de achterzaal, als er daar weer iemand was, die geld had en een « mopje muziek » kon betalen.

En anders moest men het daar maar doen met een man die harmonica speelde.

Het kon omstreeks een uur in de nacht zijn en de muziek klonk al niet meer zo helder en luid als in het begin van de avond, toen de deur naar buiten weer open ging en twee vrouwen binnentraden, elegant gekleed, die buitengewoon sterk op elkander geleken.

Het was aanstonds te zien, dat zij tweelingzusters moesten zijn. Zij werden vergezeld door een elegant geklede, jonge man, die een beetje verschrikt

rondkeek, als iemand die zich weinig thuis gevoelt in een nieuwe omgeving. Hij kon nauwelijks twee- of drie- en dertig jaar zijn.

De vrouwen hadden allebei een sigaret in de mond en toen zij langzaam voorbij de kleine verhoging liepen, waarop de Argentijnen in hun schilderachtige costuums gezeten waren, drong een scherpe lucht in de neusgaten van de man, die op een grote luit tokkelde en die een vals accoord liet horen, hetgeen hem een woedende blik van de dirigent berokkende, de enige van het troepje, die zo al geen Argentijn, dan toch een bewoner van Latijns Amerika was en die met rollende r's een paar hartige Spaanse vloeken gromde aan het adres van de onhandige musicus.

Deze echter sloeg daar volstrekt geen acht op, maar volgde het troepje met de blik, terwijl de twee vrouwen en hun begeleider langzaam door de zaal drenfelden, dwars door de dansenden heen, om tenslotte plaats te nemen aan een tafeltje in een der hoeken, dat toevallig juist was vrijgekomen.

De Argentijn met de luit speelde nu weer naar behoren, maar hij hield geen oog van het tafeltje af.

Toen de muziek zweeg, de verhitte dansers naar hun plaatsen gingen en de muzikanten een paar minuten rust hadden, bukte de man van de luit zich naar zijn kameraad, die de grote trom en de bekkens bediende, bracht zijn mond vlak aan diens oor en vroeg fluisterend, niet in het Spaans, maar in het zuiverste Engels, dat men zich kan voorstellen :

— Heb je haar herkend ?

— Op het eerste gezicht ! luidde het antwoord, even zacht.

— Ik wist ook wel, dat ik mij enige dagen geleden niet vergist had en dat ik haar hier een paar malen had zien binnen gaan, steeds met die melkmuil, die ook nu in haar gezelschap is ! Maar heb je goed op haar metgezellin gelet ?

— Natuurlijk ! Als ik dronken was, zou ik zeggen, dat ik de vrouw dubbel zag, zo zeer lijkt zij op haar. Het is stellig haar tweelingzuster !

— Mijn waarde, het is de man uit de

huurkamer in « De Roode Leeuw » !

De man van de grote trom scheen moeite te hebben een kreet te bedwingen, staarde zijn vriend met grote ogen aan en vroeg toen fluisterend :

— Vergis je je niet, Edward ? Je zegt, dat je hem alleen maar op de rug hebt gezien en dat nog wel heel kort !

— Zo is het ! Maar ik heb zijn hand gezien, ik heb zijn ring in de vorm van een slang met robijnenogen gezien, maar dat alles zou niet eens nodig zijn geweest, want mijn neus was gelukkig niet verstopt, die ochtend en ik heb de zeer scherpe, prikkelende, eigenaardige lucht van haar sigaret geroken ! Je zoudt vruchteloos trachten, amice, die soort sigaretten hier te kopen. Zij zijn niet te krijgen.

— Maar mijn hemel, die had een aankomend kneveltje ! Op dat punt was de portier zeer stellig in zijn verklaringen !

De luit-man haalde de schouders op en zei :

— Charles, ik draag ook wel eens een knevel ! Het ding was natuurlijk aangeplakt. Heb je vergeten, dat er ook sprake was van een zachte huid, een tengere gestalte, grijsblauwe ogen ?

De ander zweeg. En voor hij weer iets kon zeggen had de dirigent opnieuw zijn viool in de hoogte geheven en met een woedende, beukende slag op zijn grote trom maakte de zogenaamde Argentijn een einde aan het onderhoud.

Het was louter toeval geweest, dat Raffles en Brand twee dagen tevoren zo gemakkelijk een plaatsje hadden kunnen krijgen in het zogenaamde Argentijnse Ensemble. Twee van de leden hadden tijdens de souper-muziek hooglopende ruzie gekregen, naar aanleiding van het zwartogige buffetmeisje, de een had een mes getrokken, de ander had zich verdedigd met het wapen, dat hem het beste en het bruikbaarste toescheen, namelijk zijn saxofoon en hij had er zijn medeminnaar een gat mee in het hoofd geslagen, jammer genoeg juist op het ogenblik, dat hij diens mes tussen de derde en de vierde rib kreeg.

De dirigent zag in, dat zij in die toestand onbruikbaar waren en zocht zeer laconiek naar plaatsvervangers. Raffles, die de zaal reeds een paar dagen lang in het oog had gehouden, omdat hij er in het langsgaan en met een schok van verbazing de mooie Russin had zien binnentreden, die hij nu al een week zocht, bood zich aan, speelde wat en werd onmiddellijk tezamen met Brand in dienst genomen.

Aldus vonden de beide vrienden een schitterende gelegenheid onopvallend en zonder dat het argwaan kon baren, iedereen in het oog te houden en te bestuderen, die het zaaltje binnen kwam. Want zij zaten op een podium en konden dus gemakkelijk het gehele vertrek overzien, van begin tot einde.

Op zijn beurt trok Raffles, met zijn goed gebouwd lichaam, zijn doordringende, grijze ogen en gestoken in een der flatterende uitrustingen van fantasie-gaücho, heel wat vrouwenogen tot zich.

Dat liet hem vrij onverschillig, tot op het ogenblik, dat ook de twee tweelingzusters hem met meer dan gewone aandacht begonnen op te nemen.

Dit viel weinig in zijn smaak en hij poogde zich te verbergen, zo goed als het ging, achter een van de beide grote palmen in houten kuipen, die waarschijnlijk bedoeld waren als vertegenwoordigers van de Argentijnse flora.

Maar zodra het jonge mens in de dure kleren zich wat ongeduldig toonde, omdat hij veronachtzaamd werd, boog de vrouw met de slangenring zich naar hem toe, lachte tot hem met al haar schitterende witte tanden ontbloot en dan scheen hij weer geheel overwonnen te zijn, streelde zachtjes haar hand en poogde nu en dan zelfs haar fijne vingertoppen te kussen.

Toen de dans geëindigd was, vroeg Brand zacht:

— Wie is die jongen toch, met wie zij zich nu al een paar malen vertoond hebben?

— Ik weet het niet, maar hij is heel stellig geen Fransman! Dat is duidelijk

te horen aan zijn accent. Een Rus misschien?

— Wellicht een Italiaan?

Er voer een schok door Raffles en hij keek wat scherper naar de jongen, die daar absinth dronk alsof het water was.

— Wij moeten dat eens nader onderzoeken! zei hij langzaam. Die jongen is smoorlijk verliefd op een van de vrouwen — die met de grijsblauwe ogen. Als het kan, Charles, moeten wij hen vannacht nagaan.

Op dit ogenblik ging de deur weer open en een grote, zwaar gebouwde man kwam binnen, met zijn hoed schuins op het hoofd. Hij was in smoking en het kledingstuk spande om zijn machtige schouders en de mouwen reikten nauwelijks tot zijn dikke, behaarde polzen.

Hij scheen een weinig aangeschoten te zijn en keek met kleine, diepliggende glurende ogen rond. Raffles was te goed bekend in de wereld van de gehandschoende vuist, om de man niet aanstonds te herkennen. Het was Armando Pronto, de Portugese zwaargewichtbokser, ook al weer een van die duur betaalde beroepsvechters, wier benen slechts met moeite de last der weelde kunnen dragen en die maar al te bereid zijn om te vergeten, van hoe korte duur het leven van een bokser is, tenminste zijn boksend leven!

Hij had een paar fraaie overwinningen achter de rug, hij had in weinige maanden zeven millioen francs verdiend, hij had het er eens goed van genomen en het gevolg was dat hij reeds twee keren het onderspit had moeten delven tegen bokkers van een geringere klasse dan hij, maar die zo verstandig waren een geregeld leven te leiden, voortdurend te oefenen en Wijntje en Trijntje verre van zich te houden. Hij verloor van verstandige knapen die wisten, dat een bokser op zijn dertigste jaar oud is en dan zijn kapitaaltje bijeen gebokst moet hebben.

Hij scheen zeer bepaald naar iets of iemand te zoeken, kreeg de twee schone Rusinnen in het oog en hij stevende dadelijk op het tafeltje af met een brede grijns om zijn dikke lippen.

Toen hij voor het tafeltje stond maakte hij een soort van buiging, zich niet bekommerend om de boze blikken van de beide vrouwen en de hooghartige blik van de jonge man en zocht naar een stoel.

Er was er echter geen en hij tikte onbeschaamd de knaap op de schouder en zei zeer luid :

— Mijnheer zal zijn plaatsje wel voor mij willen inruimen ? Ik ken een van de dames en ik zou wel wat willen uitrusten !

De jongen werd bleek, maar hij bleef zitten en zei bedaard :

— Ik denk er niet aan, voor u op te staan, mijnheer ! Waarom zou ik !

— Wel, omdat ik het verzoek ! zei de Portugees, wiens oogjes boosaardig begonnen te slikkeren. En het is niet mijn gewoonte om te verzoeken. Je moet weten, dat ik het recht heb om te bevelen. Ik ken deze dame, ik ken jou volstrekt niet en dus kort en goed, hoepel op !

Voor het eerst sprak een van de beide vrouwen. Het was die met de grijs-groene ogen. Het was de vrouw, die Raffles als het ware in het voorbijgaan in dit avontuur had betrokken, toen zij in een wolk van fijn parfum, langs de tafeltjes ging van het kleine café aan de boulevard. Haar stem klonk scherp, toen zij zei, haar gelaat opheffend naar dat van de bokser :

— ik verzoek je te zwijgen, Armando en heen te gaan. Deze heer is een vriend van mij en je moet van avond je heil maar ergens anders zoeken.

— Daar heb ik geen lust in ! riep de bokser, met een onheilspellende blik in de richting van de elegante knaap.

— Je zult het toch niet wagen, tegen onze wil bij ons te komen zitten ?

— Daar is niet heel veel moed voor nodig ! hoorde de Portugees. Ik wil bij je komen zitten, maar zonder die melkmuil naast mij !

— Dan dwing je ons op te staan en dit café te verlaten ! hernam de vrouw, die bleek van woede was geworden.

— Dat zou je weinig helpen, schatje, want ik zou je nalopen als een hondje

en op straat zou ik dat bleke mispunt daar tot moes slaan !

De beide vrouwen waren reeds half opgerez en keken hulpeloos rond.

Maar plotseling klonk een rustige stem dicht bij haar, die zei :

— Als u wilt vertrekken, madame, ga dan gerust uw gang. Deze heer denkt er niet aan, het u lastig te maken, ik ben er zeker van.

De vrouw keek terzijde en zag de Argentijn, die de guitar bespeelde, naast haar staan.

De bokser, eerst volmaakt verbluft, nam de guitar-speler van het hoofd tot de voeten op en barstte toen in een schaterlach uit, die tamelijk vals klonk.

Die vreemdeling was zeker een half hoofd kleiner dan hij zelf en weliswaar stévig gebouwd, maar toch niet te vergelijken met zijn eigen kolossaal lichaam. En dan die handen ! Die witte handen, week en zacht en gewend om de snaren te betokkelen. Het was om er de tranen van in je ogen te krijgen !

Hij stak zijn hand uit, om de indringer eenvoudig op zij te schuiven, maar bemerkte tot zijn verbazing, dat dat veel minder gemakkelijk ging dan hij gedacht had. Hij moest heel hard duwen en dat maakte hem driftig. Zijn kleine ogen schoten vonken, toen hij hem nijdig toebeet :

— Ga op zij en bemoei je er niet mee. Jouw plaats is daar op het podium, kunstenaar !

Inderdaad hadden ongeduldige dansers reeds om muziek geroepen en de wanhopige dirigent wenkte driftig en woedend in de richting van zijn luitspeler, die echter niets scheen te zien.

Er dansten echter maar zeer weinig mensen, want het overgrote deel wachtte met een soort van ziekelijke nieuwsgierigheid af, hoe deze twist zou eindigen, of beter gezegd, wanneer die onbeschaamde Argentijn met platgeslagen neus of verbrijzelde kaken in een hoek zou liggen.

Er gebeurde echter niets van die aard.

Raffles had zich overtuigd, dat hij ruimte genoeg had, toen schoof hij

haastig de stoelen van de twee dames achteruit en zei kalm :

— U kunt gaan, waar het u belieft ! Deze kerel zal het u niet lastig maken ! En mijnheer blijft natuurlijk bij u !

Met een woedende schreeuw deed Armando een greep naar de kraag van de jonge man, die nu heel bleek was, maar hij greep mis, want Raffles sloeg met kracht de arm weg.

Toen sloeg de Portugees met een verachterlijke onverschilligheid naar het gelaat van de bemoeial. Dat werd zijn ongeluk. Wie weet, als de man er dadelijk ernst van gemaakt had en fors en hard had toegeslagen, alsof hij een gelijkwaardig tegenstander tegen over zich had, dat het geval anders zou zijn geëindigd.

Zoals het nu was, kreeg Armando een vuistslag op het oog, die hem talrijke hemellichamen deed onderscheiden, vergezeld van vurige strepen en het slotstuk van een vuurwerk.

Dol van woede en half verblind sloeg hij nogmaals toe en miste.

Een kwart van een seconde na die

slag mat hij de vloer, met zoveel dreunend geweld, dat het wel geleek, alsof er een eik, bij de wortel aangetast, terneder stortte.

Hij nam twee tafeltjes in zijn val mee, met alles wat er op stond, benevens drie bezoekers, die niet al te vast op de been stonden.

En drie meter van de plek, waar hij die prachtige stoot had opgelopen, die hem voor tien minuten al het aardse leed deed vergeten, opende Raffles de deur met een buiging en haastig ontglopte het drietal de straat op.

— En hun vertering ? gilde de kellner, die bediend had.

Raffles stak de hand in de zak van zijn wijde, in hoge laarzen stekende pantalon van witte zijde, haalde er een geldstuk uit, wierp het de kellner toe en zei heel kalm tot de verblufte dirigent, die hem met een schuin oog aankeek :

— Ik ben tot uw dienst, mijnheer. Als ik mij niet vergis waren wij aan de tiende maat van het scherzo !

HOOFDSTUK V.

TWEË MINUTEN TE LAAT

Raffles tokkelde het scherzo nog kalm uit en toen zei hij, dat hij zich onwel gevoelde, legde zijn instrument neer, verklaarde de woedende dirigent, dat hij zich misschien van een andere luitspelers zou moeten voorzien en ging zich haastig verkleeden in het gemeenschappelijke kamertje, dat daartoe was aangewezen.

Juist toen hij in de frisse nachtlucht trad, kwam daarbinnen de bokser weer bij kennis, duizelig nog en toen hij begreep wat er gebeurd was, zwoer hij wraak en strompelde het nachtlokaal uit, tot veler opluchting.

Raffles zag hem zelfs nog in de verte met wankelende schreden op een taxi toestappen en hij glimlachte. Hij had zich een onverzdenlijke vijand gemaakt maar het was niet heel waarschijnlijk, dat die Portugees nog ooit gelegenheid zou krijgen zich te meten met de Argentijnse luitspeler, want die laatste zou Raffles van het toneel moeten laten verdwijnen, dat begreep hij wel. Anders kwam er misschien nog een politiezaak van en dat wilde hij tot iedere prijs vermijden.

Hij keek op zijn horloge, en wandelde toen op zijn gemak naar het kleine logement, dat Henderson, Brand en hij sedert een paar dagen bewoonden, voorzien van papieren, waarop de politie onmogelijk iets kon hebben aan te merken.

Zij stonden er te boek als reizende artisten.

Toen Raffles op de punten van zijn voeten langs de deur van de kamer liep, waar de reus sliep, glimlachte hij al weer, voor de tweede keer, die avond. Hij hoorde de zware, regelmatige

ademhaling van zijn trouwe helper, die dus gedaan had wat hij hem had bevolen en zich ter ruste had begeven.

Een deur verder trad hij zijn eigen, eenvoudig logeerkamertje binnen, overtuigde zich voor de spiegel, dat zijn grime niets geleden had en wachtte.

Hij wachtte met het geduld, dat hem altijd eigen was, denkende aan dingen die volstrekt niets te maken hadden met zijn leven van nu, zijn wilde avonturen, zijn stoutmoedige ondernemingen.

Hij dacht bij zulke gelegenheden aan het verleden en niemand kwam ooit te weten, waaruit die gedachten bestonden.

Hij had al bijna uren lang onbeweeglijk zo gezeten, toen er haastige stappen naderden en er op zijn deur werd geklopt.

— Iemand voor u aan de telefoon, mijnheer! kwam de nachtportier zeggen.

Snel liep Raffles hem voorbij, de trap af en naar de vestibule. Hij trad het telefoonhokje binnen en herkende aanstonds de stem van Brand. Vlug wisselde zij de overeengekomen wachtwoorden, teneinde er volkomen zeker van te zijn, dat zij werkelijk met elkaar spraken en toen klonk de stem van Brand zacht in het toestel:

— Ik weet waar zij woont en hoe zij heet! Haar naam is Karin Marino. Haar tweelingzuster heet Anna. De jongen, die van nacht bij haar was in het nachtlokaal heet Paul Somani. Hij maakt deel uit van het Italiaanse Gezantschap.

— Prachtig! Hoe weet je dat alles?

— De portier van haar huis vertelde het mij Natuurlijk nadat ik zijn tong

had losgemaakt met een paar biljetjes! Hij bezoekt haar wel eens, die jonge Italiaan, en het schijnt dat hij krankzinnig verliefd op haar is. Zij echter houdt zich op een afstand, tenminste als ik mijn portier mag geloven.

— Waar zijn zij nu?

— In haar woning! De zuster met de scherpe sigaret is echter weggegaan.

— Waar is die?

— In de Rue Caumartin. Een heel oud huis.

— Waar telefoneer je mij?

— Uit een nachtkroeg! Maar vanwaar ik sta, kan ik haar deur heel goed in het oog houden!

— Hoe zijn zij naar huis gegaan?

— Met zijn auto! Hij moet heel rijk zijn, naar het schijnt. Hij heeft haar al overladen met geschenken, maar het brengt hem niets verder. Is die zaak met die dolle stier goed afgelopen?

— Uitstekend, tenminste voor mij! Hij was wat al te onverschillig in zijn gebaren en dat werd hem noodlottig! Blijf de deur in het oog houden, Charles, en laat de jongen je niet ontsnappen! Het bevalt me volstrekt niet, dat die twee zo intiem zijn. Het is veelbetekenend, dat hij juist aan de Italiaanse legatie is verbonden.

— Ik zal er voor zorg dragen. Ook naar mijn mening is... Daar gaat de deur open! Vlug... vlug... wat moet ik doen?

— Ga hem na, zie waar hij blijft en kom het mij in ons hotel rapporteren! Heb je een auto?

— Ja, die staat op de hoek! Ik maak dat ik weg kom! Tot straks!

Raffles hing de telefoon aan de haak, gaf de nachtportier een fooi, liet zich wat eten brengen op zijn kamer en bereidde zich er op voor nog een poosje te moeten wachten.

Er verliep thans 'n kleine drie kwartier, alvorens Raffles de hem zo welbekende lichte stappen van Brand op de gang hoorde. Het was toen juist twee uur in de nacht.

De deur ging open en Brand trad binnen. Op fluisterende toon zei hij:

— Ik weet waar hij is! Ik heb zo vlug

mogelijk gereden. Hij bevindt zich in het gebouw van het Italiaanse Gezantschap!

De wenkbrauwen van Raffles trokken zich samen en hij stond vlug op.

— Was hij alleen?

— Neen, Karin was bij hem! Zij zijn weggereden in zijn auto.

— Het is duidelijk, dat zij hem niet uit het oog durft verliezen, mompelde Raffles. Ik kan mij nog niet voorstellen, wat het is, maar ik heb een boos vermoeden. Zij zijn toch niet zo onbeschaamd geweest, met zijn auto tot voor de deur te rijden?

— Neen! Beiden stapten uit zijn wagen, zeker wel drie straten verder en zij zijn ook niet de hoofdeur ingegaan, maar de deur voor de leveranciers, waarvan hij blijkbaar een sleutel had. Het is een heel groot, ouderwets gebouw, met een afzonderlijke, zeer hoge deur voor de bezoekers en het personeel. Wat verder is een lage deur, naast de portiersloge.

— Het is duidelijk, dat dit van te voren is verzonnen en uitgewerkt, zei Raffles nadenkend. Het is onmogelijk, Charles, dat hij daar met goede bedoelingen binnen gaat! Met die vrouw nog al! Waar woont de Italiaanse Gezant?

— In de Rue de Rivoli niet ver van het Louvre. Het is voor hen een gunstige omstandigheid, dat die straat maar één rij huizen heeft, daar de tegenovergestelde zijde gevormd wordt door de reusachtige tuin der Tuilleriën.

— Wij moeten er onmiddellijk op af, Charles. Het kan bijna niet anders of de jongen steelt daar iets. En hij steelt het voor haar! Hij is zelf rijk, geld kan hij er dus onmogelijk zoeken. En toch is het iets van grote waarde, en hij moet de nacht uitkiezen, om het zich toe te eigenen. De vrouw echter maakt deel uit van de troep, die reeds een mislukte inbraak in hetzelfde huis heeft gepleegd, met een doel, dat zo helder is als de dag. Iedereen weet hoe de Sovjets hun best hebben gedaan Italië te bolsjewiseren. Het is hun in eerste instantie niet gelukt, maar je kunt er van op aan, dat zij hun pogingen nog

niet opgeven. Evenals in andere landen wordt ook hier gespionneerd. En waar kunnen zij een beter terrein vinden dan in de ambassades van het land, dat zij pogen onder hun contrôle te krijgen? Zij willen natuurlijk geheime stukken te pakken zien te krijgen.

— Je moet gelijk hebben! Edward, riep Brand opgewonden uit. Als wij het willen voorkomen, zullen wij ons moeten haasten. Want de gevolgen van die roof zijn niet te overzien! Zal ik Henderson wekken?

— Waartoe? Wij kunnen het zeer gemakkelijk met ons beiden af! Vlug, voor zij de papieren in veiligheid kunnen hebben gebracht.

— Hij zal op zijn beloning aandringen, Edward.

— Daar heeft hij dan duur, zeer duur voor betaald! O vrouwen, bron van alle misdaad, hier op aarde! zei Raffles op bittere toon. Voortgemaakt, Charles! Je auto wacht toch?

— Twee huizen verder! Een briefje achterlaten voor Henderson?

— Ook dat komt me geheel overbodig voor!

— De jongen moet krankzinnig zijn geweest!

— Waar was ook weer haar huis?

— Rue Caumartin, no. 17! Het is tamelijk dicht bij de boulevard Hausmann.

Toen zij zacht, na voor de veiligheid hun revolver bij zich te hebben gestoken, de kamer verlieten en langs de deur van Henderson slopen, zei Raffles glimlachend:

— Onze brave reus slaapt rustig!

— Ik hoor hem anders niet snurken en dat is een van zijn weinige fouten! zei Brand lachend.

En daarop gingen zij haastig verder, daalden de trap af, disten de nachtportier wat op en stapten een ogenblik daarna in de auto, die Brand diezelfde dag gehuurd had.

De rit duurde ongeveer twintig minuten en er werd niet veel gesproken. Slechts eenmaal vroeg Raffles:

— Ben je mij komen waarschuwen,

zodra je die twee het huis van de gezant zag binnen gaan?

— Onmiddellijk daarna!

— Des te beter! Als hij stukken moet overschrijven, kan hij er nog onmogelijk mee klaar zijn en als hij ze steelt zoals ze daar liggen, dan moet hij ze tenminste uit een brandkast halen! En dat gaat niet zo vlug. De Gezant woont immers in hetzelfde huis?

— Op de tweede verdieping. Op de eerste verdieping en gelijkvloers zijn de bureaux van het vrij talrijke personeel. De portier zei mij, dat Paul Somani ondanks zijn jeugd een vrij aanzienlijke post bekleedt. Een post van vertrouwen.

— Die dwaas, alles weg te werpen, zijn toekomst, zijn kans op geluk, zijn naam, ja zijn eer, terwille van een kortstondig zingenot en zelfs dat wordt hem misschien nog ontroofd, als ik in de ogen van die vrouw heb kunnen lezen!

De auto snelde, door Brand bestuurd, langs de Seinekade, stak het wereldberoemde plein over, dat Place de la Concorde heet en bereikte het begin van de Rue Rivoli. De plek was wel zeer gunstig om ongemerkt het huis van de gezant in het oog te kunnen houden, zoals het Raffles spoedig bleek.

Over vrij grote lengte immers bezit deze befaamde straat een winkelgalerij, die op dit uur van de nacht zeer donker was. Daar waar de bogen, zwaar massief, ophielden, kon men duidelijk het grote huis zien, opgetrokken van graniet en grijze natuursteen.

Voorzichtig reden zij voort, totdat Raffles zacht zei:

— Daar zie ik een auto stil staan, in de schaduw van de laatste gemetselde bogen.

— Dat is de zijne, riep Brand opgewonden.

— Stop dan! Zet de auto in deze donkere zijstraat neer, maar vooral niet te ver. Zo is het goed.

De twee mannen stapten uit en staken de straat over, totdat zij zich bevonden in de schaduw van de vrij hoge muur, die de hoog gelegen tuin van de Tuilleries op deze plek afsluit van de rijweg.

Schuin tegenover het huis van de gezant stond een lantaarn en zij konden duidelijk de kleine deur zien, die Brand had vermeld.

Zij konden ternauwernood vijf minuten op die plek hebben gestaan, of de deur werd heel voorzichtig en langzaam geopend en zij zagen de vorm van een hoofd, dat naar buiten werd gestoken. Blijkbaar overtuigde zich iemand, of de weg veilig was.

Er reed een taxi voorbij, toen een eigen auto en toen het stil was, kwamen een man en een vrouw vlug te voorschijn en liepen snel toe op de prachtige, gesloten wagen, die een twintigtal meters verder te wachten stond. De man droeg iets onder zijn arm, dat er uitzag als een actentas.

Raffles was van plan geweest om hem tegemoet te snellen, maar daartoe was het reeds te laat, want hij was nog niet half de straat over of de auto reed weg.

— Naar onze wagen! zei hij, zich zelf verwensend, dat hij niet vlugger had gehandeld.

De twee mannen vlogen de hoek om, sprongen in hun auto en Raffles zelf stuurde nu de wagen. Zij kwamen nog juist bijtijds, om de lichtgrijs gelakte auto van Somani in de richting van het Lotivro te zien wegrijden.

De rit kon omstreeks een kwartier geduurd hebben, toen de auto met het geheimzinnige paar plotseling stil stond. Onmiddellijk remde Raffles.

— Dat is zijn huis!

— Prachtig! Daar zullen zij binnergaan! riep Raffles verheugd uit. Dan is het in een ogenblik afgelopen en ik zag die jonge domoor eens onder handen nemen!

Maar er geschiedde heel iets anders dan de beide vrienden verwachtten.

Somani was uitgestapt en liep om de auto heen, blijkbaar om de deur met zijn huissleutel te gaan openen, want onder het lopen sloeg hij zijn jas terug en scheen in zijn zak te tasten.

Maar hij was nog niet bij de monumentale deur, of de grijze auto sprong als het ware vooruit. De jongeman

slaakte een kreet, maakte een gebaar van wanhoop, snelde tien, twintig meter als een pijl uit de boog achter de wegijlende auto aan, maakte toen een gebaar van krankzinnige woede en wanhoop en leunde wankelend tegen een lantaarnpaal.

— Stap uit, Charles en bemoei je niet met die jongen! Ik ben zeker, dat hij nu denkt over iets nog veel ergers dan wat hij gedaan heeft! Belet hem dat en zeg, dat wij zullen trachten, die vervloekte papieren terug te krijgen, die hij in de auto heeft achtergelaten! Ik ga die slang achterna!

Raffles had nog niet uitgesproken, toen Brand reeds uitstapte en zo snel hij kon toeliep op de jonge Italiaan, die geheel versuft scheen te zijn.

Als in een flits zag Raffles voor een korte poos zijn doodsbleek gelaat met de witte, trillende lippen en de waanzinnige ogen en toen besteedde hij al zijn aandacht aan de auto van de veraderlijke vrouw, die maar al te goed geslaagd was in haar plan.

Zij had de ongelukkige knaap gepaaid met zoete beloften en nu was zij waarschijnlijk voornemens, zo snel mogelijk met de papieren te vluchten.

Zij reed veel harder dan Somani gedaan had en Raffles had de grootste moeite, althans de afstand niet te laten verminderen, die hem van het wild scheidde.

Bij het begin van de Rue Caumartin gekomen, bemerkte hij dat hij de auto onmogelijk meer zou kunnen inhalen. Die was hem ver vooruit en tot overmaat van ramp moest Raffles merken, dat de wijzer van de benzinemeter tot op nul was gedaald.

De auto liet een geluid horen als een zucht, waarschijnlijk omdat zij haar meester op een zo ongelegen tijdstip in de steek moest laten en stond toen onherroepelijk stil.

Raffles stapte uit en begon als een haas de straat in te lopen, die geheel verlaten was op dit late uur.

Maar hij kwam te laat. Leeg en verlaten stond de grijze auto naast het trottoir.

HOOFDSTUK VI.

HET OUDE HUIS

Zonder zich ook maar een ogenblik te bedenken, liep Raffles op het huis toe, dat het nummer 17 droeg. Het scheen volkomen in duisternis gedompeld te zijn. Het lag geheel afgezonderd van de andere huizen; rechts was een soort van zeer smalle steeg of slop, niet breder dan een meter en links bevond zich een kleine tuin, omgeven door een hoge muur.

Het was een huis, waarvan de straatdeur ook onmiddellijk op de straat uitkwam, dus zonder een binnenplaats, zoals zovele Parijse huizen hebben. Het moest zeer oud zijn en Raffles meende zich te herinneren, terwijl hij reeds de steeg inliep, waar het stikdonker was, ergens te hebben gelezen, dat het huis omstreeks het midden van de zeventiende eeuw een tijdlang bewoond werd door Kardinaal Richelieu. Toen hij het slop teneinde was, bemerkte hij, dat hij niet verder kon. Een hoge muur sloot het steegje af.

Hij keek naar boven en zag de takken van een zware eik afsteken tegen de nachthemel.

Achter het huis bevond zich dus blijkbaar ook een tuin, die zich eveneens uitstreckte achter het perceel, hetwelk van no. 17 door de smalle insnijdingen gescheiden was.

Raffles schatte de hoogte van de afsluitingsmuur op iets meer dan drie meter. In de zijgevel bevonden zich twee rijen vensters, maar uit de laagste kon men juist even over de muur heen zien, hetgeen wil zeggen, dat deze zich vier meters boven de grond bevonden.

De toestand kon werkelijk zeer ongunstig genoemd worden, tenminste beschouwd van het standpunt van een man, die tot iedere prijs na middernacht een huis wil binnen gaan, waarvan de bewoners hem waarschijnlijk zeer onvriendelijk zouden ontvangen, indien

zij slechts kennis hadden gedragen van zijn bezoek.

Maar Raffles was een vindingrijk man. Hij zag dadelijk, dat de muur, die het slopje afsloot, volkomen onbeklimbaar was, evengoed als de gladde zijgevel van No. 17.

Anders echter was het gesteld met die van het belendende huis.

Raffles merkte dat de laatste vensters, die alle met ijzeren luiken gesloten waren, versierd waren met krullen van hardsteen, waaruit men gevoegelijk kon afleiden, dat ook dit huis van oude datum was.

Verder waren er ouderwetse muurankers, fraai bewerkt, die tot steun konden dienen. En voorts had Raffles nog enkele instrumenten bij zich, die van pas konden komen.

In zijn platte lederen tas, die verscheiden gereedschappen bevatte, vond hij een paar stalen drevels en een hamer met korte steel.

Op een hoogte van een meter boven de grond ongeveer, sloeg hij de drevel met een enkele, maar krachtige slag van de hamer, in de kalk tussen twee stenen van de afsluitmuur en meer bleek hij niet nodig te hebben. Hij plaatste zijn rechter voet op de venster-

bank van het laatste raam, dat dus het dichtst bij de hoek was en daarop zijn linkervoet op de stalen drevel en onmiddellijk tilde hij zijn rechter been, weer hoger op, zodat het steun kreeg op het onderste muuranker. Hij kon nu gemakkelijk een krul van de bovenste raamomlijsting vastgrijpen en zich nog wat hoger optrekken en in een ommezien was hij twee meter boven de begane grond, en kon hij zich met een behendige zwaai boven op de muur slingeren.

Hij bevond zich toen als het ware midden in de kruin van de zware eik.

Een blik op de zijvensters van het geheimzinnige huis bracht hem tot de slotsom, dat het zeer moeilijk en tijdrovend zou zijn, hier binnen te dringen, al zag hij, dat hij het dichtstbijzijnde gemakkelijk zou kunnen bereiken. Allen waren voorzien van sterke, goedsluitende, ijzeren rolluiken, die de ouderwetse houten hadden vervangen.

Maar de zware eik stond juist midden op de hoek van het huis en Raffles hoopte, dat een van de zware, onderste takken hem wel op een gunstiger plaats zou brengen.

Dit bleek inderdaad het geval te zijn. De tak, die hij volgde, boog zich om de hoek van het huis heen, liep omhoog en eindigde op omstreeks een meter afstand van de fraai bewerkte, ijzeren leuning van een rond balkon, aan de achterkant van het huis.

Van deze natuurlijke brug maakte Raffles gebruik, tot hij niet verder kon. Want de tak begon te zwiepen en er viel niet aan te denken hem als steunpunt voor een sprong te gebruiken. Indien hij de leuning miste, zou hij van een hoogte van meer dan zeven meter op de blauwe tegels vallen, die daar beneden een soort pad vormden van een achterdeur naar de tamelijk grote tuin.

Maar ook nu was Raffles niet verlegen. Hij haalde een stevig touw uit zijn zak, maakte een lus aan het einde en wist die na twee vergeefse pogingen om het knopvormig uiteinde van de leuning te werpen.

Hij trok nu met kracht aan het touw, na het eenmaal om de tak te hebben geslagen, waarop hij schrijlings zat, zodat de tak langzaam omhoog kwam. Snel maakte Raffles het touw vast. De afstand was nu zo klein geworden en de tak was zo stevig ondersteund, dat hij zonder gevaar voor een val, nog wat hoger op kon kruipen en de leuning van het balkon grijpen.

Het volgende ogenblik stond hij er op, zijn browning klaar tot schieten. Maar niets liet zich zien of horen. Het was doodstil in het grote, oude huis. Niet het minste lichtstraaltje drong door de gordijnen, waarmede het venster was afgesloten.

Raffles bukte zich en onderzocht de sluiting. Het raam was op een ouderwetse wijze voorzien van een gewone kruk, maar toen Raffles daaraan draaide, bevond hij dat de beide balkondeuren aan de binnenzijde met een zware koperen haak gesloten waren.

Raffles glimlachte. Een haak was al een zeer onbetrouwbaar afweermiddel voor een man van zijn technische bekwaamheden! De bewoner had er zeker op gerekend, dat het balkon zeer moeilijk te bereiken was, tenzij men was voorzien van een ladder.

Raffles boorde in de plint, vlak boven de koperen haak, een gat ter grootte van een cent, boog een stukje ijzerdraad in de vorm van een ouderwetse haarspeld, met een kort en een lang been, stak dit door het gat, en met behulp van het terugverende, kortste been kon hij heel gemakkelijk de haak uit het oog lichten.

Toen hij nogmaals aan de kruk draaide, ging de deur open en trad hij een stikdonkere kamer binnen. Raffles was in huis!

Er waren stellig geen volle tien minuten voorbijgegaan, zo snel had hij gehandeld, sedert het ogenblik, dat hij het stikdonkere slop was binnen gelopen.

Raffles luisterde gespannen, maar toen hij niets verdachts hoorde, sloot hij de gordijnen voor het raam, knipte

zijn zaklantaarn aan en keek bij het schijnsel daarvan eens rond.

Hij stond in een niet al te groot vertrek, dat misschien in vroegere jaren wel als een boudoir had gediend, want de wanden waren nog bespannen met teder blauw damast, een patroon van grote bloemen, met meeldraden van zilver. Het was echter danig verschoeten en hier en daar vervuild. Meubelen stonden er volstrekt niet in het vertrek en het werd zeker niet meer gebruikt, want de enige deur, die het bezat en die waarschijnlijk naar de gang voerde, bleek op slot te zijn.

Raffles had ongeveer een halve minuut nodig om de deur desondanks met een zijner lopers te openen. Hij trad behoedzaam op de gang en voor het eerst meende hij een flauw lichtschijnsel te zien, dat afkomstig moest zijn van een lagere verdieping.

Heel zwak stak de zware leuning van een eikenhouten wenteltrap tegen een witte muur af. Raffles liep op die schaduw toe, na zijn lamp weer te hebben uitgeknipt, bereikte de trap, een waar pronkstuk van houtsnijkunst en stond opnieuw stil om te luisteren.

Hij daalde met de grootste behoedzaamheid enige treden af en toen zag hij, zich over de leuning buigend, dat het schijnsel kwam uit de reet van een deur, die zich schuin tegenover de voet van de trap bevond en die gesloten was. Het was een grote, prachtig bewerkte deur van zeer donker eikenhout.

Raffles kon dat zien, toen hij opnieuw zijn zaklamp aanknipte.

Met zijn lantaarn in de linker, zijn browning in de rechter hand, daalde hij verder de wenteltrap af. En voor het ogenblik moest zijn belangstelling als liefhebber van oudheden plaats maken voor de voorzichtigheid van de indringer, want voor het eerst meende hij nu ergens in het oude huis een zwak onbestemd gerucht te horen.

Toen het stil was stond hij voor de deur, waaronder het lichtschijnsel uitkwam en keek door het sleutelgat, of liever, dat poogde hij te doen, want hij kwam al spoedig tot de ervaring, dat

de sleutel denkkelijk aan de andere kant in het slot stak.

Maar toen hij met de uiterste behoedzaamheid aan de prachtig bewerkte koperen kruk draaide, ging de deur heel, heel langzaam open en het eerste wat hij deed binnengaan was de loop van zijn vuurwapen.

Toen volgde zijn hoofd en daarop zijn lichaam en toen stond hij stil en keek glimlachend toe. Maar het was een glimlach die niet veel goeds voorspelde.

Hij keek in een vrij groot en zeer goed verlicht vertrek, behangen met echt goudleder en tot op manshoogte beschooten met eikenhouten panelen, bijna zwart van ouderdom. De kamer was vroeger zeker een bibliotheek geweest, want overal langs de wanden stonden nog zware kasten, waarin zich echter nog maar heel weinig boeken bevonden.

Van het midden van de zoldering met haar zware balken hing een prachtige, koperen kaarsenkroon af, die echter helaas verminkt was door de eisen der hedendaagse verlichtingswijze, de vetkaarsen met haar zacht, warm licht waren vervangen door nagemaakte, glimmende kaarsen, door wier lichaam een elektrische draad liep in plaats van een woldraad!

Onder die kroon stond een zeer zware ebbenhouten tafel en bij die tafel stond een vrouw, gekleed in mantel en hoed en met de rug half naar de deur gewend, die blijkbaar zo verdiept was in haar bezigheid, dat zij niets had bemerkt van Raffles' binnen komen.

Op de tafel lag, half onzichtbaar, doordat zij er voor stond, de actentas van Paul Somani. Een aantal papieren lagen over de tafel verspreid en in een daarvan las de vrouw ijverig, snel ademhalend, blijkbaar ten prooi aan grote opwinding.

Zij sloeg vlug hele stukken over, las dan weer verder, wierp het vel papier neer, om een ander op te rapen en stampvoette ongeduldig, totdat ze eindelijk een zachte kreet van voldoening slaakte en bijna hardop zei:

— Hier heb ik wat ik hebben wilde!

— Pardon, maar dat is nog de vraag, madame ! liet de stem van Raffles zich horen, terwijl hij over het dikke tapijt verder de kamer intrad.

De vrouw had zich met een ruk omgewend, heftig verschrikt en de grote ogen in haar doodsbleek gelaat staarden Raffles aan, alsof zij een spookverschijning zag. Het blad papier ontgleed aan haar trillende vingers en zij moest zich inspannen om te kunnen vragen :

— Wie bent u mijnheer, en wat wilt u hier ?

— Gij doet mij dus niet de eer aan, mij te herkennen, madame ? vroeg Raffles met voorgewend verwijt. Is het dan waar, dat de vrouwen zo weinig dankbaar zijn ? Is er niets in mijn gelaat, dat enige herinnering bij u wakker roept ?

Karin Marino keek Raffles eens scherp aan en plotseling helderde haar gelaat op, zij liet een kort lachje horen en zij zei, blijkbaar geheel van haar schrik bekomen :

— Als u mij niet zo had laten schrikken, zou ik u dadelijk herkend hebben. U bent de Argentijn van de muziekkapel, die mij van avond te hulp is geschoten ! Maar hoe bent u hier binnen gekomen ? Hebben mijn vrienden u soms binnen gelaten ?

Raffles spitste onmiddellijk de oren. Zij was dus hier niet alleen ! Met een enkele sluipende stap was hij weer bij de deur en draaide vlug de sleutel in het slot om. Toen pas antwoordde hij rustig :

— Ik heb uw vrienden niet gezien, madame.

— Hoe bent u dan binnen gekomen ?

— Op de wijze, die ik meestal gebruik, als ik zonder uitnodiging ergens binnen ga... door een raam !

Haar ogen werden weer hard en zij beet hem toe :

— Je bent dus een gemene inbreker ?

— Ik ben een inbreker, maar zonder dat verfoeilijke bijvoeglijke naamwoord ! antwoordde Raffles glimlachend. Ik geloof werkelijk niet, dat ik dat verdiend heb. Maar ik heb niet veel tijd te verliezen, madame. Wilt u zo goed zijn, mij de papieren terug te ge-

ven, die u de jonge Somani ontstolen hebt ?

Het gelaat van de vrouw was plotseling vreselijk om aan te zien. Het was doodsbleek en verwrongen. Zij zag er uit als een tijger, die in het nauw is gedreven en die verwoed blaast tegen zijn vervolgers.

— Dus maar een nagemaakte Argentijn, niet waar ? Een spion ? Wat ben je eigenlijk ?

— Het eerste komt uit, madame ! Ik ben alleen maar Argentijn, in mijn vrije tijd als het ware ! Maar een spion ben ik niet. Ik behoor niet tot uw collega's. Daarentegen weet ik zeer veel. Ik weet bijvoorbeeld hoe Michael Panitsch, een lastige getuige, werd doodgeschoten uit een hotelkamer, ik weet hoe in datzelfde hotel uw zuster Anna woonde, als man vermomd, ik weet, dat Somani van nacht uit het Gezantschapsgebouw de papieren stal, die daar nu op tafel liggen en waarvan de ontijdige publicatie wellicht een Europese oorlog zou kunnen ontketenen. Ik weet ook, Karin Marino, dat je troep over zeer grote sommen beschikt en die zou ik gaarne willen hebben. Tenslotte weet ik, dat de tijd dringt en dat ik je daarom moet verzoeken een weinig spoed te maken. Ik gevoel volstrekt geen lust, kennis te maken met je medeplichtigen !

Karin had zich hoog opgericht. Haar gelaat was geheel veranderd. De krankzinnige woede was er van verdwenen en had plaats gemaakt voor een hooghartige, spottende uitdrukking en onmiddellijk was het wantrouwen van Raffles gewekt.

Hij keek onderzoekend om zich heen. Er was maar een enkele deur in het vertrek en die had hij zoeven zelf aangesloten. Niemand kon dus binnenkomen, of hij kon het beletten en de vrouw zelve zou wel zo verstandig zijn, geen enkele beweging te maken, die gevaar voor hem kon betekenen, want hij had nog altijd zijn brownning in de vuist.

Maar vanwaar dan die zo plotseling veranderde uitdrukking op haar gezicht ? Waarom keken haar ogen hem zo koud

aan, terwijl zij daareven groot waren geweest van angst en ontzetting?

Hij liep haastig op de tafel toe, haar steeds in het oog houdend en hij schoof de papieren bijeen, waarop hij ze weder in de actentas deed.

Karin was, terwijl Raffles sprak, langzaam om de tafel heengelopen. Haar ogen hadden een eigenaardige glans, die Raffles niet aanstond.

Hij had teveel mensenkennis, om niet te begrijpen, dat die zo plotselinge verandering teweeg gebracht moest zijn door een of andere ommekeer in de gemoedstoestand van de vrouw. Maar waardoor kon die zijn teweeg gebracht?

— Steek je handen op! beval hij kortaf. Ik vertrouw je niet, mooie slang! En ga daar in die hoek staan, bij het raam!

De vrouw liep langzaam achteruit, haar armen bevallig boven het hoofd geheven, maar haar ogen fonkelden nu van haat.

— Voor die vernedering zul jij mij duur betalen, wie je dan ook zijn mag! zei ze hees van woede.

— Dat is dan zeker om onze kleine schuld uit het nachtlokaal te vereffenen! zei Raffles spottend. Het spijt mij, dat ik je niet vertrouw en ik moet dat raam onderzoeken.

Maar het raam bleek uitstekend gesloten te zijn met stevige, houten luiken, die aan de binnenzijde van sterke, ijzeren bouten waren voorzien. Het was onmogelijk, dat men van de buitenzijde af die zware ijzers zo maar, in een oogwenk, kon doorvijlen.

Raffles had de actentas onder zijn arm genomen, maar zijn browning had hij nog steeds opgeheven.

De vrouw kwam naar het midden van het vertrek en vroeg met slepende stem:

— Mag ik alsjeblieft mijn armen weer omlaag doen? Het vermoeit mij zo!

— Wacht! beval Raffles.

Hij trad op haar toe en stak zijn hand in de diepe zakken van haar met bont gevoerden mantel. Hij haalde er een doosje sigaretten uit, waarschijnlijk dezelfde soort, die haar zuster zo dolgraag rookte, een kleine gouden tas en een damesrevolver met een paarlmoeren kolf.

Hij liet de tas en het wapen in zijn zak glijden en nam haar scherp op. Haar gezicht glimlachte nog altijd, me die vreemde, koude glimlach.

En eensklaps werd het bij hem tot een zekerheid, dat hem in dit huis gevaar dreigde. En dat hij, als hij zijn leven lief had, het zo spoedig mogelijk moest verlaten.

Hij liet de browning in zijn rechter zijzak glijden, boog kort voor haar en zei:

— Ik zou je raden, Karin Marino, met je kornuiten Parijs zo gauw mogelijk te verlaten en vooral om die zwakke, karakterloze jongen met rust te laten. Het zou je slecht kunnen vergaan, als ik je hier morgen nog aantrof!

— Maar onze kas, had je het niet op onze kas voorzien? vroeg de vrouw spottend.

Raffles beet zich op de lippen en zei kortaf:

— Vlei je niet met een valse hoop, ook dat geld zal ik weten te krijgen!

Hij was bijna bij de deur, toen deze open ging... de deur, die hij met de sleutel gesloten had! Twee mannen verschenen op de drempel. Op hetzelfde ogenblik vlogen de deuren van een paar boekenkasten open en nog vier andere mannen stormden het vertrek binnen. Raffles rukte zijn browning uit zijn zak en vuurde van de heup. Een van de mannen op de drempel maakte een lichtsprong en stortte neer.

De ander schoot snel achter elkaar tweemaal, en Raffles, midden in de borst getroffen, viel plat voorover op de vloer.

HOOFDSTUK VII

DE STRIJKAS DER RUSSEN

Karin opende langzaam een doosje sigaretten, nam er een uit, stak ze bedaard aan en liep toen in een kring om het bewegingloze lichaam heen, dat daar in een krampachtige houding op de grond lag uitgestrekt.

Zij blies een rookwolkje uit en zei volkomen onaandoenlijk :

— Mijn hulde aan je schutterstalenten, Dimitri ! Je hebt hem goed geraakt. En die verborgen schel, die ik met mijn voet in beweging kon brengen bij de tafelpoot heeft ons grote diensten bewezen !

— Wat zullen wij met hem doen, Karin ? vroeg de kleine, magere man, de man die ook Panitsch had neergelegd.

— Hier kan hij natuurlijk niet blijven. Ik zou hem maar op de gewone wijze verwijderen. Dan ziet nooit iemand het kadaver terug.

De mannen, die waren binnengestroomd, grinnikten en toen pas scheen de vrouw het lichaam te zien van de man op de drempel en zij vroeg, onverschillig met haar sigaret spelend !

— Wie is het ?

— Oscar Lewin.

— Dood ? vroeg de vrouw weer.

— Wel waarschijnlijk ! Midden in het voorhoofd geraakt.

— Nu ruim hem dan ook maar op, ging de vrouw op koudé toon voort. Wij kunnen hier geen aanklagende lijen houden ! Vlug wat, en jij Dimitri, maak dat je met de papieren weg komt en begeef je onmiddellijk naar Moskou. Je hebt toch op alles gerekend ?

— Ja. De auto staat klaar. Je hebt me immers verboden een trein te nemen ?

— Niet vóór je de Franse grens over bent ! Je gaat dus tot Stuttgart met de auto. Daar kun je op een trein stappen. Als je vlug rijdt, kun je daar juist bijtijds zijn, om de internationale sneltrein te halen.

— Blijf jij hier ?

— Ja, ik heb hier nog enkele dingen te doen, gaf de vrouw ten antwoord.

— Maar je zult groot gevaar lopen ! Somani zal je aanklagen !

— Hij zal wel verstandiger zijn ! Als hij op het ogenblik nog leeft, wat ik sterk betwijfel, dan zal hij geheel radeloos zijn. En al was hij dat niet, hij zal er niet aan durven denken, mij, en daardoor zich zelf, te beschuldigen. Wat kan hij mij overigens verwijten ? Ik heb toch niet eigenhandig de papieren uit de brandkast gehaald ? Op zijn hoogst kunnen zij mij over de grens zetten.

— Wat moet er met de kas gebeuren ?

— Die blijft voorlopig hier.

— Hoeveel mannen moet ik meemenen ?

— Niet meer dan een ! Je kunt Boris Karenin meenemen, die is ook een uitstekend schutter ! Zijn jullie papieren in orde ?

— Onberispelijk !

— Maak dan dat jullie weggomen ! En ruim eerst die twee lijen weg. Zij zullen elkander nu niet meer hinderen, denk ik.

— Langs de helling! Het water zal hen zacht ontvangen en wegvoeren! En niemand zal ooit kunnen geloven, dat zij de dood hebben gevonden in een huis, een uur lopens van de Seine verwijderd!

Zij schopte verachterlijk tegen het op de grond uitgestrekte lichaam van Raffles en zei met een harde lach:

— Dat is je verdiende loon, spion! Waarom heb je je met onze zaken bemoeid? Dat moest immers mis lopen! Vooruit mannen! Hier zijn de papieren. Dimitri. Je staat er met je leven voor borg, dat ze veilig in Moskou aankomen en ter hand worden gesteld aan No. 20. Als alles goed gaat, zullen wij over een week de poppen eens duchtig laten dansen!

Twee mannen droegen het lichaam van Raffles buiten de kamer, twee anderen dat van de gedode Rus.

Karin bleef alleen met Dimitri, die haastig de losse papieren weer bijeen schoof, ze in een omslag deed en die weer in de actentas stak.

— Maak een beetje voort, Dimitri! zei zij ongeduldig. Bedenk dat je die trein in Stuttgart in ieder geval moet halen. Zit je daar eenmaal in, dan heb je niets meer te vrezen. Maar mocht de nood aan de man komen, dan maak je natuurlijk van je wapen gebruik, want bedenk, dat de papieren boven alles gaan!

— Ik zal er aan denken, Karin. Tot ziens!

Hij nam de tas onder zijn arm, drukte zijn vilthoed wat vaster op zijn hoofd, knikte haar kort toe en verliet het vertrek. Niet echter door de gangdeur, maar door een van de nog altijd openstaande kasten.

Karin Marino bleef alleen in het vertrek achter. Zij wachtte even tot de voetstappen van de scherpschutter waren weggestorven, schreef haastig een brief met behulp van een potlood en stak die in een enveloppe, die zij sloot.

Op de grond vond zij haar gouden tas terug, die haar slachtoffer zeker weer had laten vallen, maar ze zocht vruchteloos naar de kleine revolver.

Bij gebrek aan beter raapte zij de zware browning op, die Raffles uit de hand was gevallen en legde het wapen voor zich op tafel.

Toen liep zij naar een hoek van de kamer en scheen daar iets te verrichten, ter hoogte van de lambrizing, die het eikenhouten beschot bekroonde. Een van de zware boekenkasten rolde een weinig terzijde en een kleine vierkante opening in de wand kwam vrij. Zij nam er een ijzeren kistje uit, toen zij eensklaps ophield, want zij hoorde schreden naderen op de gang, die nu bijna bij de deur waren.

Haastig zette zij het ijzeren kistje weer terug, drukte op de knop, waardoor de kast weer op haar plaats stond, ijelde naar de tafel en greep de browning, ofschoon zij wel wist, dat alleen een van haar eigen mensen daar terugkeerden.

De deur ging langzaam open; de vrouw begon over al haar leden te sidderen en staarde de man, die daar binnentrad aan alsof zij een spookverschijning zag. Al het bloed was uit haar gelaat, ja tot uit haar lippen weggestroomd en haar ogen dreigden haar uit het hoofd te puilen.

De man, die daar binnen trad, glimlachend en heel kalm, was John Raffles, de man, die met een kogel in de borst was neergevallen.

Zij maakte haar lippen met haar tong vochtig en nog was het haar onmogelijk, enig geluid uit te brengen.

Raffles had de deur weer gesloten, maar nu zonder de sleutel om te draaien, nu hij wist, dat dit toch niets hielp, daar de deur op twee wijzen geopend kon worden en bleef haar maar rustig aanzien, totdat zij eindelijk krijsend uitstiet:

— Ben jij dan de duivel? Heb je negen levens, als een kat?

— Werkelijk niet, madame, ik heb er maar één en ik kan het verliezen als ieder sterfelijk mens, want ik ben op mijn woord niet de vorst der duisternis!

— Dat zullen wij zien! schreeuwde Karin.

Zij richtte de zware browning op Raffles en schoot! Driemaal haalde zij de trekker over en zwak klonken de tikjes van de pen in de ledige ruimte daarbinnen, zonder tegenstand te ontmoeten.

— Het magazijn is er uit! zei Raffles laconiek. Dat deed ik, terwijl ik op de grond lag, boven op mijn wapen. Het waren, als ik het zo zeggen mag, mijn laatste stuiptrekkingen! Hier hebt u uw revolver terug, maar ook ledig: De kogels zitten tot mijn oprecht leedwezen in de lichamen van uw twee helpers.

Raffles trad op de tafel toe, legde daar de nutteloze revolver op neer, nam zijn eigen browning op en laadde ze opnieuw met het magazijn, dat hij uit zijn zak nam.

Toen keek hij zoekend rond, miste de papieren en vroeg dreigend:

— Waar is die kleine, magere moordenaar met zijn vossentronie?

— Weg en je moet maar zien, dat je hem inhaalt! gilde de vrouw in woeste triomf.

— O, dat zal niet zo moeilijk zijn! Ik weet waar hij heen is, jij zelf hebt het hard genoeg geschreeuwd, toen je meende, dat ik als lijk op de grond lag! Maar zie je, als ik op zulke tochten uitga, wapen ik mij wel eens met een goed kogelvrij pantser, door een van je eigen landgenoten uitgevonden en dat ik nog verbeterd heb! Je handlangers hadden op mijn hoofd moeten schieten, niet op mijn borst!

Raffles had zich gebukt, nam een geheel vervormde kogel van de grond, legde die op tafel en vervolgde:

— Hier is het bewijs! De tweede kogel miste mij. Dus onze kleine Dimitri gaat per auto naar Stuttgart? Wel, dan zal ik daar ook heen moeten gaan, dat is alles! En ik zal hem inhalen, dat zweer ik!

Karin wankelde. Misschien voor het eerst van haar leven erkende zij, dat zij haar meerdere had gevonden. Toonloos vroeg zij, met een zwakke stem:

— Wie ben je? Zeg me tenminste dat ene, opdat ik kan weten, wie onze

doodsvijand is?

— Ik ben John Raffles!

— Ik had het kunnen vermoeden! Hoe heb je je bevrijd, daar beneden?

Zij hadden mij boven aan de helling neergelegd en ik begon naar beneden te glijden. Maar ik had reeds mijn sterk zakmes in de hand genomen en opend, dat stak ik snel in het gladde hout en dat hield mijn vaart tegen. Zij zagen het en begonnen als gekken op mij te schieten. Ik schoot met je eigen revolver, die ik in mijn zak had, terug, en ik moet juister hebben geschoten dan zij, dat is alles!

— En, de twee anderen?

— Die heb ik niet meer gezien. En nu het geld, Karin!

— Ik heb geen geld! zei zij dof.

— Je liegt! Het is in die hoek daar! Ik heb je gadegeslagen door het sleutelgat!

De vrouw was zo volkomen overwonnen, zo met machteloosheid geslagen, dat zij niet eens weerstand meer bood, maar zich op een stoel liet neervallen.

Raffles haalde een koord uit zijn zak, dun, maar ijzersterk en bond haar vlug en handig op het zware, ouderwetse meubel vast. Toen ging hij haastig naar de hoek, zocht en vond de verborgen drukknop, de zware kast schoof opnieuw ter zijde, hij greep het ijzeren kistje en trad weer op haar toe.

Op hetzelfde ogenblik ging de gangdeur open en Brand verscheen, met Somani aan zijn zijde, die doodsblijk was en op de vrouw toestormde, met het schuim op de lippen en begon:

— Jij duivelse slang! Helleveeg, die mij bedrogen hebt...

Maar Raffles hield hem met een gebaar tegen en zei koel:

— Het is nu geen tijd om te schelden, mijnheer Somani, maar om te handelen! Zij is nu weerloos en zij is en blijft een vrouw. Is alles gereed Charles!

— Ja. De auto staat te wachten.

Hij ging naar Raffles toe en zei zacht fluisterend:

— Ik kwam nog juist bijtijds om hem van een krankzinnige en onherstelbare daad terug te houden. Hij ziet nu in, dat hij een man moet zijn en hij heeft beterschap beloofd!

Intussen had Somani verwilderd rondgekeken en nu schreeuwde hij:

— Waar zijn de papieren, dievegge?

— Zie maar, dat je ze krijgt! zei de vrouw schamper. En ga uit mijn ogen, want jij maakt mij onpasselijk! Ik kan mij niet voorstellen, dat een man als hij daar, je ook maar het topje van zijn pink toereikt om je te helpen!

— Jij hebt hem zo gemaakt, Karin zei Raffles streng. Je hebt je schoonheid misbruikt en een eerlijk man tot een schurk gemaakt. En waartoe? Misschien om een wereldbrand te ontketenen, zo verschrikkelijk als onze planeet er nog geen zag! En nu hebben wij genoeg gepraat! Wij gaan de man, die de papieren heeft, achterna, Paul Somani. Wilt u ons vergezellen?

— Ik ga met u mee! antwoordde de jongeman eenvoudig. Hij was schijnbaar kalm geworden. Hij wierp nog een laatste blik op de vrouw, waarin diepe smart, woede, zelfvernedering en hartstochtelijke liefde om de voorrang streden en toen ging hij haastig heen.

Brand had intussen Raffles een wenk gegeven en samen droegen zij de vrouw met stoel en al het vertrek uit, de trappen af en naar een kelder, waarvan Raffles de deur van buiten kon afsluiten. Hij verliet haar met de woorden:

— Je zult hier moeten blijven, tot we hem hebben. Zodra dat zo is, zal ik je in vrijheid laten stellen. Onmiddellijk daarna zorg je, dat je de grens overkomt, of ik stel de politie van alles op de hoogte.

Zij sprak geen woord. Zij keek hem maar aan, alsof zij een bovenaards wonderwezen zag, meer dan een mens!

Raffles sloot de deur, stak de zware sleutel bij zich en vlug gingen hij en Brand weer naar boven, waar zij, bij de straatdeur de ongeduldige, zenuwachtige Somani vonden.

Zodra zij op straat en bij de auto waren, zei Raffles:

— Nu moeten wij eerst Henderson gaan halen, want wij hebben hem misschien nodig!

— Dat behoeft niet meer, Mylord! klonk een stem en uit de schaduw van een zware pilaar trad de reus, verlegen glimlachend, te voorschijn. U dacht maar, dat ik sliep in het hotel, maar ik heb gehoord wat u en mijnheer Brand bespraken en ik was zo ongerust, dat ik u ondanks het bevel ben nagegaan. Ik hoop niet, dat Mylord al te boos is!

Raffles legde zijn hand op de geweldige schouder van Henderson en zei:

— Eigenlijk moest ik het wel zijn, James. Maar in dit geval zal ik het je maar vergeven. En vlug nu, want wij hebben zeker al een kostbaar kwartier verloren!

Haastig liepen de vier mannen toe op de auto, die in een zijstraat stond, toen Raffles plotseling fluisterde:

— Dat is waar, de benzinetank is leeg!

— Dat heb ik al ontdekt, Mylord, toen ik een half uur geleden langs onze wagen kwam, zei Henderson. En ik ben in een garage hier in de buurt dadelijk nieuwe voorraad gaan halen!

— Dan valt je ook werkelijk niets meer te vergeven, mijn jongen! zei Raffles opgewekt. Vooruit dan, en moge het geluk op onze hand zijn!

Raffles zelf nam achter het stuurwiel plaats. Henderson ging naast hem zitten. Brand had de kap teruggeslagen en op de achterbank nam hij plaats naast Somani. De jonge Italiaan was nog altijd zeer zenuwachtig en het was maar al te duidelijk, dat men niet veel aan hem zou hebben, als het op vechten aankwam.

En toch wilde Raffles hem in deze toestand niet achterlaten, uit vrees dat wanhoop en onzekerheid over de uitslag hem de hand aan zich zelf zouden doen slaan.

De papieren moesten de volgende dag weer op de legatie zijn, bij het openen van de bureaux, want 't mocht zelfs niet ontdekt worden, dat de kostbare en gevaarlijke documenten enige tijd in andere handen waren geweest.

Wie de mannen waren, die hem zo plotseling hielpen, Somani had er niet het flauwste vermoeden van. En in die toestand waarin hij verkeerde, dacht hij er zelfs niet aan, er onderzoek naar te doen. De enige gedachte, die bij hem boven dreef, was het terugverkrijgen van de documenten, tot iedere prijs.

En nu stooft de snelle wagen door het nachtelijk Parijs, zonder dat Raffles ook maar een ogenblik behoefde stil te houden, om naar de weg te vragen.

Hij reed in Oostelijke richting, eerst langs de boulevards, toen in sneltreinvaart over de brede Avenue de la Republique, totdat hij de slapende stad verliet door de Porte de Bagnolet.

Er werd zeer weinig gesproken.

Eenmaal zei Raffles, zonder om te zien :

— Zoek eens op, hoe laat de internationale trein uit Stuttgart naar de Russische grens vertrekt, Charles !

Brand bladerde enige tijd in het spoorboek, na het licht in zijn richting te hebben gedraaid en vond na enige moeite, want de wagen vloog als een sneltrein over de weg, het vertrek- uur.

— Om kwart over elf 's morgens vertrekt de grote internationale trein !

— Dan zullen wij zeer snel moeten rijden ! bromde Raffles. Sneller dan de trein !

Intussen begon de dag aan te breken. Men kon de voorwerpen reeds duidelijker onderscheiden. En eensklaps brak de zon door een wolkenbank en overgoot het landschap met haar stralen.

De auto reed op dat ogenblik over een van de voortreffelijke wegen, welke Frankrijk vooral in het Noorden en het Noordoosten bezit. Omstreeks zes uur in de ochtend, toen het volkomen dag was, bereikten de achtervolgers Epernay.

Men hield hier op, om snel iets te eten en navraag te doen. Aan de derde garage vernam Raffles, dat er een half uur tevoren een met stof overdekte, grote auto was gepasseerd, die daar nieu-

we benzine en olie had ingenomen. Er zaten twee mannen in, die gebroken Frans spraken en waarvan de kleinste volkomen beantwoordde aan het uiterlijk van Dimitri de scherpschutter.

Met hernieuwde moed werd de achtervolging nu aanstonds voortgezet. Het was duidelijk, dat de rovers de grote Rijksstraatweg zouden volgen, die over Nancy naar Strassbourg loopt.

Zij waren de eerstgenoemde stad reeds gepasseerd en reden weder in snelle vaart over de gladde asphaltweg, toen Brand plotseling een kreet slaakte en wees naar een grote, laaggebouwde wagen, die met grote snelheid op ongeveer een halve kilometer voor hen uitreed.

Het voertuig stak duidelijk af tegen de lucht, toen het zich op de top van een lage heuvel bevond. En tien minuten later, op ongeveer een half uur rijdens van de Duitse grens, kwam het onomstotelijk vast te staan, dat men inderdaad te doen had met de wagen van Dimitri.

Want Brand kreeg een kogel door zijn hoed, die niet de minste twijfel overliet aangaande de identiteit van die auto, daar voor hen uit !

— Verduiveld, zij moeten geweren hebben, riep Brand woedend. En wij hebben slechts onze revolvers !

— Gelukkig vergis je je, riep Henderson terug. Open het smalle kastje onder de voorbank. Je zult er je eigen Winchester en de nodige patronen in vinden.

Brand slaakte een juichkreet, opende het luikje van de bewaarplaats, bestemd om er golfstokken in mede te nemen, vond er zijn Winchester in en begon het wapen snel te laden.

Toen de afstand tot op driehonderd meters verminderd was, knieldo Brand op de vloer van de wagen, legde de loop van zijn wapen op de rand van het portier, maar toen schreeuwde hij eensklaps :

— Zo kan ik niet goed mikken, Edward ! Daar is een zeer scherpe bocht vóór ons ! Laat de wagen even stoppen

en ik beloof je, dat ik zal raken!

— Schiet op de banden! beval Raffles.

En de wagen stond stil. Juist op dat ogenblik ging de auto van Dimitri gierend de bocht in. Brand kneep een oog dicht en haalde de trekker over.

Boven de korte knal van het schot uit klonk de luide slag van een springende band. De auto van de achtervolgden begon heftig te slingeren, botsende tegen een boom, die krakend versplinterde en viel om, gehuld in een wolk van stof.

Raffles joeg zijn eigen wagen weer voort en binnen weinige seconden was de afstand, die de beide wagens scheidde, afgelegd.

Het geschiedde op een zeer stille plek en slechts weinigen waren van het ongeluk heel in de verte getuige.

Er kwamen een paar auto's snel aanrijden, maar reeds had Somani de accentas gegrepen, die ver over de weg was geslingerd.

Hij opende ze en een sidderende

zucht van verlichting ontsnapte aan zijn borst. Dimitri, versuft, maar volkomen ongedeerd, tastte nog naar zijn geweer, maar het was door de schok onbruikbaar geworden en toen gaf hij de strijd op en begon zich zwiingend met zijn ernstig gewonde makker te bemoeien die de wagen bestuurd had.

— Hij had mij wel eens een complimentje mogen maken over mijn juist schot, mopperde Brand. Bent u tevreden, mijnheer Somani?

— Wie u pok zijn moogt, u hebt mij het leven, neen, meer nog, u hebt mijn eer gered!

De jonge Italiaan had het bijna uitgemaakt en drukte krampachtig de hand van Raffles, die op ernstige toon zei:

— Laat het u een les zijn. Hier scheiden zich onze wegen. Neem deze snelle wagen, en keer zo vlug u maar kunt, naar Parijs terug. U kunt er nog juist bijtijds zijn, om de papieren weer op dezelfde plaats te leggen, waar u ze hebt weggenomen. En dank de hemel, dat het zo is afgelopen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT.

De Verijdelde Ontvoering

